

TRUNG TÂM SÁCH CHO TRẺ EM VIỆT NAM

BÚT ĐĂNG QUỐC THIỀU

Xoàng cách và câu đố tóc máy của tôi

Khoảng Cách Và Cậu Bé Tóc Mây Của Tôi

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương kết](#)

Giới thiệu

Một kỷ nghỉ hè đáng nhớ của Tiểu Vũ khi cô bé lên thăm người chị họ ở thành phố. Đang mùa thi đại học của chị nên cô bé đành rong chơi cùng lũ em của chị và vào một ngày hạ có mưa, cô bé gặp cậu bé tóc mây có hàm răng trắng lấp lóa của mình. Tiểu Vũ ham mê bóng rổ, cô bé không hề nghĩ rằng làn da rám nắng vì chơi thể thao và niềm đam mê của cô bé lại thu hút các chàng trai đến thế. Kết thúc kỳ nghỉ hè cô bé mang theo một nỗi buồn man mác về Đông – cậu bé tóc mây và nhóm bạn tinh nghịch của chị, đặc biệt là sự hiện diện của Thy bên Đông. Hai năm trôi qua, một mùa hè nữa lại đến. Lần này đến lượt Vũ thi đại học. Cô gặp lại Đông và vẫn một nỗi buồn man mác đó, vẫn cái nhìn đó. Cô bé hiểu bên Đông có Thy. Liệu Vũ cùng cậu bé tóc mây của mình có bao giờ tìm thấy nhau?

Chương 1

- Nè, em không đi thật sao?

- Không chị ơi... – Tiểu Vũ lắc lắc mái tóc ngắn cùn cùn.

- Vui lắm đó ghen! – Ngọc Lan tiếp tục “cà khịa”.

- Em không thích! – Vừa nói Tiểu Vũ vừa quay lưng đi vào phòng trong – Vớ lại, sinh nhật bạn chị, em hồng quen ai... Ở nhà chơi với tụi nhóc là sướng nhất. Thôi, chị đi đi, trễ bây giờ đó.

Ngọc Lan để gói quà vào rổ xe, réo Vũ một lần nữa nhưng cô bé đã vào phòng. Bóng tối tràn vào từng con hẻm nhỏ, đèn đường bật sáng. “Giờ này cũng không còn sớm. Mình đành đi một mình vậy”. Lan thầm nghĩ rồi dắt xe đạp xuống thềm nhà. Thật ra, Lan sợ Vũ ở nhà sẽ buồn nên muốn rủ theo cho vui, chẳng dè con bé lại “lạnh lùng” đến thế. Lời giới thiệu của Lan về mấy cô cậu bạn xinh tươi, để mền chẳng lẽ không hề làm Vũ thấy thích thú tò mò?

Đã lâu lắm hai chị em mới gặp lại nhau. Vũ lớn phổng và cao ráo nhưng tính tình vẫn là trẻ con ở tuổi 16. Lan nhớ lại những ngày đầu hè, bận túi bụi với chuyện thi cử, bỏ nhỏ em từ quê lên chơi với mấy đứa nhỏ hoài, thật tội. Bây giờ thi xong, con bé lại lười đi chơi với Lan. Tối ngày Vũ chỉ thích chơi với trẻ con...

*

Con bé xinh xắn, nghịch ngợm cứ không ngừng thò tay véo mũi Vũ rồi cười phá lên khoe hàm răng sún. Vũ vỗ nhẹ vào đôi gò má của nó, nói ngọt ngào:

- Chị Vũ chở bé đi ăn kem, chịu hông?

- Dạ chịu!

Nói xong, con bé lon ton chạy đến chiếc xe đạp còn đứng trong nhà như sợ Vũ bỏ quên nó. Chưa an tâm, nó còn ríu rít:

- Chị ơi, em leo lên nhá?

Vũ vội vàng bật chân chống xe và vịn chắc chiếc xe cho con bé leo lên. Yên vị, con bé lại cười.

Bầu trời bỗng chuyển đen như mực, những ngôi sao bắt đầu lặn trốn mất tăm.

- Chết rồi, hình như là sắp mưa! - Tiểu Vũ lẩm bẩm.

Những cơn mưa mùa hè lúc nào cũng đến bất ngờ nhưng nó lại mang đến cho Vũ nhiều điều thú vị. Vũ thích nhất là ngồi dưới mái hiên nhà ngắm mưa bay qua những vùng sáng của đèn đường. Trông tựa hồ như có ai đó đứng từ xa mà phun vòng nước bắt chéo qua ánh đèn bằng một vòi nước khổng lồ, đẹp một cách lãng mạn. Tuyệt hơn nữa là khi mưa mà được nằm trong căn nhà ấm áp, rúc vào vai mẹ. Cảm giác ấy thật là hạnh phúc và yên bình!

Có điều, mưa mãi thì cũng chán. Mưa ngay lúc Vũ đang lang thang trên đường như thế này càng khổ hơn, sau lưng còn đeo một đứa bé nữa chứ.

Bây giờ thì cơn mưa nặng trĩu đang gầm gừ trên đầu hai chị em. Vũ thấy cơn mưa chuyển đến trong vòm cây. Cô cố gắng đạp xe thật nhanh mong tìm một chỗ trú, thầm trách mình thật ngốc khi dẫn em đi ăn kem trong lúc này. Ôi, những cơn mưa thất thường của tháng bảy.

Vũ lao nhanh vào một mái hiên của shop thời trang đã đóng cửa khi cơn mưa vừa trút xuống. Nhanh nhẹn, Vũ nghiêng xe cho nhỏ em phía sau leo xuống và kéo em đứng sát vào cửa để tránh mưa tạt. Con bé vừa giữ giữ tà áo của Vũ vừa cười tít mắt. Vũ cũng cười. Con bé nói:

- Ai biểu chị “nhỏ” đòi dắt em đi ăn kem há!

Rồi lại cười. Trông hai đứa, một 16, một 4 tuổi cứ như là đang diễn trò cho nhau ở chỗ không người vậy. Ai dè, có một kẻ thứ ba từ nãy đến giờ đang trốn mắt xem trò của hai chị em. “Kẻ lạ” chắc sẽ còn tròn mắt tiếp tục nếu Vũ không chợt phát hiện ra dưới mái hiên không phải chỉ có hai chị em. Mái tóc ngắn cũn cỡn của Vũ lại có dịp lắc lư. Cô định nói một câu gì đó rồi lại nghĩ “Người ta trú mưa thì... mặc người ta, có gì phải nói chuyện chứ nhỉ?”. Thế là đôi mắt của Vũ lập tức rời khỏi “mục tiêu” bên cạnh, chuyển ra nhìn màn mưa phía trước. Hai chị em nép sát vào nhau cho đỡ lạnh và đỡ sợ nữa. Mỗi lần có ánh chớp lóe lên là cả hai đứa bật chặt lỗ tai và nhắm mắt lại. Chứ sao, vì ngay sau đó là một tiếng nổ chẳng dễ nghe tí nào. Dường như cả gió cũng hòa vào “ăn hiếp” hai chị em, chốc chốc lại thổi ù đến lạnh buốt xương và mang theo những hạt mưa lạnh ngắt. Cứ thế này mãi thì dù có tránh, mưa vẫn “ướp lạnh” được cả hai chị em!

Đang lúc phân vân không biết nên về hay tiếp tục chờ tạnh mưa thì Vũ thoáng thấy “người lạ” liên tục xem đồng hồ. Đến lúc này Vũ mới để ý đến trang phục sạch sẽ thơm mát mà người ấy khoác trên người và một món quà gói giấy lóng bóng cầm trên tay. Người ấy ngược lên chạm phải ánh mắt của Tiểu Vũ, hần mỉm cười. Trời! Hàm răng trắng lấp lóa và cả cái ánh mắt tinh nghịch nữa, Vũ thoáng giật mình. Có một cái gì đó như là cảm giác thân thuộc vừa chạy qua người Tiểu Vũ. Thật lạ, cô chưa gặp người này lần nào mà...

- Anh đi “xinh nhật” hả?

Con bé chợt cất tiếng hỏi “người lạ” một cách hết sức tự nhiên và lại còn bước sang đứng bên phía người ta nữa. Hần ta gật đầu:

- Ừa, anh đi sinh nhật. Bé biết hay quá ta!

Con bé quay nhìn Vũ như ý hỏi có được tiếp tục nói hay không. Thấy Vũ im lặng, con bé liền quay lại nói với “người lạ”:

- Tại... hồi nãy chị “lớn” cũng đi “xinh nhật”, cũng có quà. Quà đẹp lắm đó! Há “chị “nhỏ” há!

Con bé lại muốn kéo thêm đồng minh nữa chứ, với một ngôn ngữ lạ lùng mà Vũ sửa mãi không được. Nó chỉ toàn gọi “chị lớn, chị nhỏ” thôi! Vũ gật đầu với em rồi quay nhìn cơn mưa thật lâu. Cơn mưa kéo dài không biết đến bao giờ mới dứt. Nhà ngoại cũng không xa đây lắm. Vũ ngồi xồm xuống bảo em:

- Bé lạnh dữ lắm rồi nè. Hay hai chị em mình dầm mưa về, rồi chị thay quần áo cho bé liền. Vậy sẽ đỡ hơn là cứ chờ ở đây hoài! Hồng sao đâu! Bé coi, mưa vậy là mưa hoài hoài luôn đó...

Vũ vừa dứt lời, con bé “dạ” cái rụp như từ bấy đến giờ vẫn chỉ chờ câu đó. Vũ quay đầu xe, chờ em ngồi lên yên ngay ngắn rồi khẽ liếc nhìn “người lạ” một cái:

- Đi trước nha!

Và cô chạy vọt đi.

Muôn vàn hạt mưa quất vào mặt rất rạt và buốt lạnh, thế mà Vũ lại cảm thấy mặt nóng phùng phùng.

*

“Tại sao lại mưa như thế nhỉ? Chẳng lẽ chỉ để có một buổi sáng với đường phố sạch sẽ và quang đãng như vậy? Có thể...”. Vũ vừa chạy bộ vừa nghĩ về cơn mưa tối qua. Vũ luôn tin rằng, trời mưa hay nắng đều có một dụng ý gì đấy...

Tóc Vũ phủ xuống mắt, bết vào trán. Ghét! Vũ cũng không thèm vén lên, thì cứ cúi đầu tiếp tục chạy. Giữa con phố chưa kịp sáng này có ai trông vào Vũ và Vũ... có cần trông ai đâu, mặc dù chốc chốc lại có vài ba người cùng chạy bộ qua mặt Vũ. Vũ mặc kệ! Có lẽ họ nghĩ đứa con gái lạ này đáng để thật, đơn thân độc mã giữa trời đêm, cứ cắm đầu chạy suốt!

Vũ lại nhớ đến cơn mưa kỳ lạ đêm qua, một cơn mưa dỏ chứng như con nít vùi quà! Lúc hai chị em vừa về đến nhà, chưa kịp thay xong quần áo là mưa ngớt hạt dần và tạnh hẳn. Thế có tức người ta không chứ. “Ông trời thành phố” muốn trêu đùa Vũ một phen thì phải? Thêm con bé vừa thấy tạnh mưa là liền thoắt:

- Chị “nhỏ”, em muốn ăn kem!

Vũ suýt ngất đi trước sự vùi vỉnh ấy của nó. Trẻ con đúng thật là kỳ lạ, vừa run cầm cập xong, thoắt cái lại muốn đưa cái thứ lạnh buốt ấy vào bụng! Dĩ nhiên, Vũ phải cười hi hi để xí xóa và hẹn ngày mai. Nếu không, con bé sẽ khóc thét. Chị Lan đi sinh nhật cũng thật là lâu, khi về còn phàn nàn lũ bạn đến trễ. Vui gì vui quá nên sáng nay lười kéo cở nào cũng không dậy nổi. Cộng thêm cái thân thể có bao giờ biết đến thể dục buổi sáng, vậy là lời hứa cùng chạy bộ với Vũ đã mấy hôm rồi có thực hiện được lần nào đâu. Mặc kệ, Vũ chỉ biết chạy và chạy thôi, có bạn hay không có bạn tập cùng, miễn sao qua mùa hè thể lực vẫn còn tốt để thi đấu.

Những suy nghĩ miên man trong đầu Vũ lúc này còn có thêm một điều gì đó. Một điều gì đó mới và ngộ lắm. Giống như vừa ăn xong một món gì thật ngon, thật lạ vào tối hôm qua thì sáng nay sợ quên mất cái mùi vị ấy. Song, nó vẫn phảng phất đâu đó trong cổ họng. Cuối cùng, Vũ cũng phát hiện ra điều Vũ đang mơ hồ nghĩ đến là... “người lạ” cùng trú mưa. Không biết là có cái gì đặc biệt để cho Vũ nghĩ đến. Nhưng nghĩ thì nghĩ thôi, dù cái nghĩ ấy chẳng có gì rõ ràng cả. Những vùng tối che lấp khuôn mặt, tia sáng nhảy nhót trong mắt và một hàm răng trắng lóa của “người lạ”.

Sân vận động trước mắt đã loại trừ “người lạ” ra khỏi luồng suy nghĩ của Tiểu Vũ. Cô mở tủ ký gửi lấy trái bóng màu đỏ nhạt và bắt đầu nhồi bóng. Vũ xoay nhẹ bàn tay phải, cổ tay uyển chuyển cho bóng giữ được nhịp điệu đều đặn. Một lát sau Vũ lòn bóng qua chân trái, chuyển tay trái nhồi bóng. Cứ thế, trái bóng rổ nặng trĩu như chịu “phép” của Vũ, ngoan ngoãn chịu đòn đều đều và theo sát những bước chạy tăng tốc của cô.

Vũ quên đem theo kẹp giữ tóc, những lọn tóc bướng bỉnh có dịp che mắt cô làm cho những cú chạy đà ném bóng vào rối rắm vượt mái. Tức mình, Vũ đặt bóng xuống và ngồi duỗi thẳng chân, hai cánh tay choãi ngược ra sau. Trong tư thế thoải mái thư giãn đó Vũ nhìn quanh những người đang tập thể thao trong sân. Người thì vẫn đang chạy bộ, người thì chuyển sang đá cầu, đánh cầu lông, tennis và một toán “cầu thủ” đang vào sân bóng ở phía xa kia. Vũ thích nhìn các cụ tập dưỡng sinh. Điều bộ uyển chuyển nhẹ nhàng vừa mang lại sức khỏe, sự thư thái vừa tỏ ra cách cư xử điềm đạm, ôn hòa. Nếu được, Vũ đã tầm sư học thái cực quyền từ lâu! Nghĩ đến đó Vũ bật cười một mình.

- Nghĩ gì mà cười một mình vậy cô bé?

Nghe tiếng là Vũ biết ngay “ông đội trưởng” kiêm “huấn luyện viên” tạm thời của đội bóng rổ nữ đang trêu chọc mình. Cô nói:

- Đang nghĩ nếu hôm nay anh Hoàng không đến thì sướng biết mấy...

Bất chấp vẻ mặt lém lỉnh và nụ cười đầy “muru meo” của Vũ, Hoàng ngồi xuống bên cạnh cô, cười hiền:

- Mới đó mà đã muốn lười rồi sao? Mà em đã thật sự quen với đội chưa? Đội bóng của chúng ta có sánh được chút xíu nào với đội của em không? Chắc là không hả? Vì đội mới, còn đang trong quá trình luyện tập cơ bản mà.

Hoàng cố ý nói “đội bóng của chúng ta” để Vũ hiểu rằng cô thật sự là một thành viên của đội, dù chỉ mới đến khoảng một tuần. Sự lo lắng của Hoàng là không cần thiết. Với Tiểu Vũ thì ở đâu, với ai cũng vậy, bóng rổ đều tuyệt vời nên những vương mắc thông thường khác cô đều xem nhỏ như hạt cơm, hạt mè. Vũ ôm trái bóng, đứng lên:

- Đội bóng của tụi mình rất dễ thương, em thích tập với mọi người. Đừng so sánh gì cả anh ơi, đội bóng trường trung học của em cũng mới thành lập một năm thôi... Nè, anh em mình đấu một ván nhé!

- Được thôi!

Hoàng nói xong là lao theo Vũ liền. Quả bóng lướt qua tay anh một cái rồi rơi tọt vào rổ. “Cô bé nhanh thật!”. Hoàng mỉm cười. Cùng lúc đó cả hai nghe những tiếng thành thịch xung quanh mình, tiếng đội bóng và tiếng chân người. Các cô gái nhỏ của đội bóng rổ ulla vào.

Sau những pha bóng mệt nhoài, Vũ vẫy chào mọi người.

- Về trước nha các bạn!

Buổi sáng với Vũ như thế là quá đủ. Là đội bóng mới nên các bạn ở đây xem Vũ như “sư tử”. Vũ cũng rất nhiệt tình chia sẻ kỹ thuật chơi bóng mà cô biết cùng các bạn. Khống chế và chặn bóng là sở trường của Vũ, vì vậy, dù chơi bóng đã một năm Vũ vẫn thích làm hậu vệ. Vũ nhớ thầy huấn luyện cứ gõ vào đầu cô khi cô chạy tọt xuống cánh phải. Thầy bảo với tốc độ chạy nhanh và lối khống chế bóng ấy vị trí trung phong là nơi thích hợp nhất cho Vũ phát huy hết khả năng. Suốt một tháng trời thầy bắt Vũ tập huấn đặc biệt về ném bóng ở mọi vị trí. “Đến khi nào nhắm mắt mà vẫn ném vào rổ, thầy sẽ tha cho em!”. Chỉ cần nhớ đến câu nói ấy của thầy, Vũ đã rùng mình. Nhưng thầy mắng cứ mắng, xong tháng tập huấn khủng khiếp mỗi ngày ném hơn một trăm quả. Vũ lại nhào ngay đến vị trí hậu vệ cánh phải. Vũ thích được đấu trí với sự tấn công của đối phương. Thế giới dưới rổ là của Vũ! Mỗi lần bắt được đường chuyền của đội bạn, chặn được trái bóng đến rổ Vũ lại thấy năng lực phán đoán của mình tiến bộ hơn một chút. Nếu phán đoán sai thì rất dễ bị lừa bởi kỹ xảo và những động tác giả của đối phương, vấn đề cốt yếu là kinh nghiệm. Dĩ nhiên, Vũ vẫn có thể xông lên tấn công khi cướp được bóng và ghi điểm với đường chạy quang đãng. Nhưng thường cô chỉ làm trung gian chuyền bóng cho bạn và vì thế những tràng vỗ tay cổ vũ ít khi dành cho cô. Mặc, Vũ hài lòng với vai trò phòng thủ của mình. Với cô đó là một vinh quang ngầm.

Buổi sáng nay không hiểu sao Tiểu Vũ nghĩ đến nhiều chuyện quá. Cô co chân đá phăng một hòn đá trước mặt, trở lại thói quen khi đi đường, ngược mặt nhìn ngó khắp nơi. Kìa là chú chim ngủ nướng đến giờ mới hót đầy ắp vài tiếng, kìa là miếng ngói cũ sắp rơi. Gặp bác bảo vệ sân vận động, Vũ chào bằng một nụ cười tươi roi rói. Nụ cười là món quà tuyệt nhất mà tạo hóa dành riêng cho con người và con người dành cho nhau. Nụ cười vào mỗi buổi sáng mở đầu cho ngày mới tốt đẹp. Vũ thích cười. Bỗng chốc, cái đầu nghiêng ngó không thôi của Vũ chợt dừng lại trên sân bóng đá. Dường như có một cái gì đó vừa thoáng qua đã hút lấy sự chú ý của cô. Một mái tóc đen dày phủ kín nửa khuôn mặt... cậu bé tóc mây, một cậu bé tóc mây biết đá bóng! Và nụ cười, nụ cười với hàm răng trắng lóa.

- A! Người lạ! Cậu bé tóc mây!

Vũ reo lên như một đứa trẻ và cười to trước phát hiện bất ngờ của mình.

“Người lạ” dưới cơn mưa tối qua đang lao vào tranh bóng, mái tóc thật dài phất phơ bay lên. “Tóc thế mà đá bóng được à? Lại còn cười nữa” – Vũ thầm ngạc nhiên – “Trông cũng... hay hay”. Có lẽ “người lạ” đá bóng ở đây trước Tiểu Vũ rất lâu, Vũ đến mà không để ý nên chẳng trông thấy, bây giờ mới... Nếu có Thúy Ngọc ở đây, nhỏ sẽ bảo là “duyên”. “Ừ, cứ cho là duyên đi, cậu bé tóc mây của tôi”. Vũ lại cười một mình với cái ý nghĩ ngộ nghĩnh chưa từng xuất hiện trong đầu cô và quay đi. Trên sân “người lạ” vừa sút bóng vào lưới.

Chương 2

- Sao mất tiêu rồi ta?

Lan bối tung cả chồng đĩa lên vẫn không tìm ra cái cần tìm, mồ hôi vã ra từng chập.

Tiểu Vũ vừa tắm xong, trông thấy Lan lục lọi lung tung, cô vừa lau tóc vừa hỏi:

- Tìm gì vậy chị?

- Ờ... – Lan trả lời mà không ngược mặt lên - Đĩa nhạc của N'SYNC chị mua hồi mấy tháng trước. Bây giờ muốn nghe lại nhưng tìm mãi không thấy.

- Chị có để chỗ khác hay cho ai mượn rồi quên không?

Lời gợi ý của Tiểu Vũ không ngờ đã mang đến “ánh sáng cuối đường hầm” cho Ngọc Lan. Lan vỗ vỗ trán:

- Chị nhớ ra rồi! Chị đã cho Đông mượn mà quên bég.

Trước cái nhìn ngạc nhiên của Vũ, Ngọc Lan bèn nhắc lại cho Vũ nhớ. Thì ra Đông là người mà khi Lan cho Vũ xem chữ ký, Vũ đoán hần lạnh lợi, khôn khéo, biết cứng mềm đúng chỗ. Nhưng ngay sau lời Vũ, Lan cũng đã nói thêm với Vũ rằng trong số những người bạn gần gũi với Lan, Đông là kẻ hay quên nhất. Nào là, lưu bút trao tay hần giữ gần... sáu tháng, nào là cây viết cho hần mượn, cả tuần sau đòi lại nó vẫn nằm dưới đáy cặp của hần và không vui đi chút mực nào. Con người, ai cũng có khuyết điểm và khuyết điểm lớn nhất của Đông là nói đâu quên đó, hay đúng hơn là hần chẳng may để tâm đến những điều “vụn vặt” ấy. Trong đầu hần chỉ có những con số, những bài toán học búa và bóng đá mà thôi! Nhắc cho Vũ bấy nhiêu đó xong, Lan gom nhanh chồng đĩa rồi bảo với Vũ:

- Đi! Hai chị em mình phải đến nhà Đông đòi đĩa nhạc mới được. E là nó đã chìm trong núi đồ của cậu ta rồi.

Tiểu Vũ cười hì hì trước câu nói ấy của Lan. Cô chải vội mái tóc ướt và theo chị.

Đường phố về đêm đầy gió mát. Trăng như cái bóng đèn cao áp tỏa ánh sáng vàng, một bóng đèn khổng lồ. Nhưng vì ở quá xa nên ánh sáng của nó chỉ dừng lại trên những mái nhà. Còn mặt phố thì đầy tràn ánh sáng của những chiếc đèn đều đặn trên tường. Ánh sáng vàng dịu của trăng hắt trên mái tôn tạo nên một khoảng không gian riêng biệt và đầy bí ẩn.

Nhà Đông và Lan cùng nằm trên một con phố dài, chỉ thoáng chốc chiếc xe đạp chở hai chị em đã dừng lại trước một căn nhà màu xanh. Vũ lé mắt nhìn lên căn gác nhỏ, cửa sổ đang mở toang còn cửa kính lớn thì im ỉm đóng. Có lẽ một ai đó đang muốn hóng gió đường! Mắt Vũ dừng lại ở hai chậu hoa lài đặt trước thềm, hoa lài thơm ngào ngạt. Vũ rất thích mùi thơm ấy. Cô nghĩ người cho hương hoa ngập đầy buồng phổi và mắt dán vào những cành hoa li ti, trắng muốt.

Lan bước đến cánh cửa sắt khép hờ một nửa, gọi:

- Đông ơi! Đông!

Chưa đầy một phút sau, trong nhà vọt ra một tên con trai đang mặc quần cụt thể thao, gặp bạn, hẳn không hề ngượng mà còn cười hì:

- Lan hả? Kiếm Đông có gì không?

Vũ đang ngồi ngoài xe, nghe tiếng nói trong nhà, cô nhìn vào.

Điều Vũ không ngờ nhất đã xảy ra...

... Cậu bé tóc mây!

Lần gặp gỡ thứ ba này ắt hẳn không chỉ là tình cờ. Đúng rồi, “duyên”!

Tiểu Vũ muốn cười thật to với phát hiện ấy của mình. Đây là dịp Tiểu Vũ được nhìn kỹ cậu bé tóc mây, không bây giờ phải gọi là Đông chứ. Đông có đôi mắt to, còn cái miệng thì luôn như mỉm cười. Mình thích nhất mái tóc của cậu ấy. Nó đen bóng lên trong ánh đèn và dài thậm thụt. Vũ lén cười một mình.

Trong khi đó, Ngọc Lan đang “hạch sách” Đông về đĩa nhạc. Cậu ta luống ca luống cuống:

- Ờ... ờ... để Đông nhớ lại xem. Mà... Đông có mượn đĩa N'SYNC của Lan thiệt hả?

- Trời đất! Còn hỏi?

Thế là Lan “ca” nguyên bài cầu nhàu cử nhử cho Đông nghe. Mặc cho nụ cười “cực kỳ dễ thương” của Đông không ngớt nở trên môi, Lan dậm dạp:

- Đông á nha, lúc nào cũng vậy hết. Cái tật này đến bao giờ mới bỏ được hả? Sợ Đông quá chùng hà, hồng hiếu sao hôm đó lại đem cho Đông mượn chứ! Chắc “ma xui quỷ khiến” gì rồi... Đông mà không nhớ ra là đã bỏ nó ở đâu thì...

- Thôi, thôi, cho Đông xin. Từ từ để Đông nhớ chứ! Lan vô nhà ngồi đợi Đông một chút. Chắc Đông bỏ chung với chồng đĩa của Đông trên gác.

Đến lúc nghe Đông bảo hai tiếng “vào nhà” Lan mới nhớ đến nhỏ em. Từ nãy giờ nó không chịu vào mà cứ ngồi ngoài xe. Ngọc Lan quay ra gọi:

- Vũ ơi! Vô đây ngồi chút đi. Dù lâu cũng phải ráng đợi cậu ta tìm cho ra chiếc đĩa...

Đông ngó trân trân ra đường vì nghe Lan gọi tên ai lạ hoắc. Trong nhà đèn rất sáng nên Đông cứ nheo nheo mắt mãi mà không nhìn rõ ai. Đông đoán là... em trai của Lan, mỗi lần nghỉ hè, Lan lại có thêm mấy đứa em bà con đến

nhà chơi. Đông không biết nhiều. Đông chỉ biết mỗi anh hai của Lan.

Nhìn đôi mắt nheo lại đoán chừng của Đông, Vũ thấy tức cười quá, cô đứng đĩnh đạc xe vào thềm.

- Đây là Tiểu Vũ, em họ của Lan. Nghỉ hè nhỏ lên đây chơi.

Đông cười xã giao với Vũ mà trong lòng nghĩ vẫn vợ “con gái mà tên Vũ, ngộ thiệt”. Dĩ nhiên, Đông không đại gì nói ra cái ý nghĩ nhấp nhỉnh trong đầu mình. Cậu mời hai bạn ngồi xuống chiếc ghế dài và leo nhanh lên chiếc cầu thang xoắn.

- Ba mẹ của bạn chị hồng có ở nhà hả?

Vũ hỏi sau vài giây quan sát căn nhà im ắng, gần vách tường dựng chiếc Cub cũ rích, bảng số xe xộc xệch và không còn chiếc đèn nào gắn trên xe. Ngọc Lan trả lời em với vẻ rành rọt:

- Thường, giờ này ba mẹ Đông vẫn còn ở cửa hàng.

Đông trông nhà và tiếp khách quen đến giao dịch.

Rồi Lan bước đến chiếc tivi LG, giới thiệu: - Ba mẹ Đông có cửa hàng bán tivi dưới phố. Ngó sang chiếc xe cà tàng, Lan cười thích thú:

- Xe của cậu ta đó! Nghe nói ba mẹ đã cho đổi xe mới vậy mà cậu ta vẫn giữ chiếc xe này mới lạ chứ. Tối ngày khoe chiến tích cái xe đã gắn bó với cậu ta từ năm lớp 10, xe cũ ba bỏ lại cho đó. Thấy vậy mà cũng... “chung thủy” dữ!

Hai chị em nhìn nhau cười hì hì. Cái anh chàng này dù thân với Lan từ lâu nhưng hẳn luôn có nhiều điều lạ lùng khiến Lan cứ thắc mắc, đôi lúc cảm thấy chưa hiểu được Đông bao nhiêu. Còn với Vũ lúc này, bao nhiêu thông tin về Đông cũng là không đủ, không đủ, và điều nào cũng thật thú vị. Vũ cảm thấy thích thú như vừa lạc vào một quyển sách hấp dẫn với nhiều tình tiết ly kỳ và luôn mới lạ. Tiểu Vũ muốn khám phá tất cả những gì thuộc về cậu bé tóc mây! Cũng chẳng hiểu tại vì sao. Với Vũ, Đông dễ thương như... một cây kẹo hình người vậy.

Và “cây kẹo hình người” đang hí hửng bước xuống tầng nấc thang. Nhưng hẳn chưa kịp nói câu nào thì đã bị tiếng cười ngặt nghẽo của hai chị em Lan chặn lại. Đông trở mặt:

- Ủa, có gì không “dzậy”?

Lan vừa ôm bụng vừa giơ ngón tay chỉ chỉ tấm gương lớn trên tường, bảo:

- Đông tự coi đi!

Chiếc gương hiện lên rõ ràng hình ảnh một cậu con trai với đôi mắt to, nâu vàng, trên tóc vương đầy mạng nhện và hai cánh mũi đen đầy vệt bồ hóng. Chẳng tỏ ra chút ngượng nghịu nào, Đông phủi tóc và nói giọng nghệt mũi:

- Ai mà xấu dữ vậy nè! Chừ ừ...

Hai chị em Lan càng cười dữ. Đông tỉnh bơ “tân trang” nhanh chóng “nhan sắc” của mình rồi đưa ra một chiếc đĩa dính đầy bụi:

- Xin lỗi nghe! Tại mấy tháng bận ôn thi, Đông hồng có dọn dẹp phòng. Cũng may, chiếc đĩa vẫn còn...

- Được rồi, có là mừng rồi. Mà lúc này Đông đã chui vô đâu vậy?

Lan cầm đĩa nhạc trong tay và chưa chịu buông tha Đông, hẳn ta cười khi:

- Ở thì... dưới gầm tủ thờ...

*

Lúc về Tiểu Vũ chở Lan và không nói năng gì. Vũ đang mãi mê suy nghĩ. Vũ thấy hơi thất vọng vì Đông không có vẻ gì là nhận ra cô cả, trong khi cô thoáng thấy đã nhận ra ngay. Song Vũ cũng chợt nghĩ, có lẽ Vũ không có điểm gì đặc biệt đáng để người ta nhớ tới chăng? Có lẽ là vậy... Mấy lần, Vũ nghe có người khen mình có duyên ngầm (?). Đã gọi là duyên ngầm thì... đâu phải ai cũng thấy được và càng... không thể thấy ngay khi lần đầu gặp mặt! Nhiều lúc Vũ ước mình có cặp mắt đen tròn, hay cái miệng cười có duyên giống chị Lan. Con gái ít ra cũng phải xinh xẻo một chút, ai đòi lại đen nhem nhem và tóc lại vàng hoe hoe, lở cỡ đến kỳ lạ. Nhưng Vũ lại nghĩ lại, chỉ tại Vũ chưa lớn nhiều mà, Vũ mới 16 tuổi thôi. Mai một Vũ lớn bằng chị Lan, tóc Vũ sẽ đen và để dài ra, da sẽ trắng hồng lên, miệng cười cũng có duyên hơn nữa, không chừng còn hơn cả chị Lan ấy chứ! Mà cũng ngộ, sao mấy bạn trong lớp Vũ năm nay đều đẹp thêm cả, mặc áo dài không thua chi mấy chị lớp 12, mặt mũi thì cứ lúng liếng trông thật xinh. Còn Vũ, chỉ được cái lớn xác. Chẳng lẽ Vũ vẫn cứ thường thường vầy hoài sao... Trời, sao hôm nay Vũ tự dưng nghĩ đến ngoại hình của mình nhiều thế, buồn ơ là buồn.

Lan ngồi phía sau chợt nghe Vũ thở dài một cái, Lan cười:

- Ha, tự dưng con bé này thở dài. Bộ em đang suy – ngẫm - nghĩ chuyện gì ghê gớm lắm hả?

Vũ chép miệng như một bà già 80 tuổi:

- Em đang nghĩ chừng nào em mới đẹp như chị.

- Hả?

- A... em đùa, em đùa thôi! Chị Lan nè, – Vũ hạ giọng – Cậu bé tóc mây, à không, cái anh Đông bạn chị đó, ảnh mắc cười quá hén!

- Sao lại mắc cười?

- Ừa, thì... tại em thấy ảnh mắc cười.

Lan vỗ vào lưng Vũ đánh bốp:

- Con nhỏ! Nói gì hổng hiểu gì hết. Sao có lúc chị thấy em chững chạc lắm, có lúc lại giống hệt con nít hà. Tài đoán chữ ký của em đó, không có kinh nghiệm thì không cảm nhận được đâu. Em đâu có đoán bằng kỹ thuật mà bằng cảm nhận phải không? Nhưng bây giờ em lại hoàn toàn khác, như là hổng biết cái gì hết. Chị thấy em cũng mắc cười.

Như để chứng thực lời nói của mình, Lan cười khùng khục trong cổ họng. Thực ra Lan biết rõ vì sao Vũ lại thế, đang lớn, giai đoạn phát triển tâm lý mà Lan đã trải qua. Nhớ lúc đó, cái gì với Lan cũng lạ, cũng ngộ. Dù đến bây giờ Lan chưa hẳn đã trưởng thành thật sự nhưng cô có thể hiểu được mình muốn gì, cần gì.

Vũ không để ý đến cái cười chọc quê của Lan, Vũ cũng đang cảm thấy thật buồn cười. Người cô mãi gọi là “cậu

bé tóc mây” không ngờ lại hơn cô những hai tuổi và là bạn của chị Lan, buồn cười ghê! Bây giờ Tiểu Vũ biết tên “người lạ” rồi, Uy Đông nhưng Vũ cứ thích gọi hắn là “cậu bé tóc mây”

“Ồ, cậu bé tóc mây, tụi mình kết bạn nhé!”. Vũ định nói như thế với Đông khi gặp lại.

*

Hai chị em về đến nhà thì gần 9 giờ tối rồi. Các cậu và dì của Vũ đang tụ nhau lại bàn chuyện đại sự gì đấy, hình như là về việc mở cửa hàng đại gia đình. Vũ và Lan không quan tâm lắm, cả hai rút vào nhà trong xem tivi.

Bọn trẻ trong nhà đùa nhau ầm ĩ, khiến Vũ chẳng tập trung xem phim được. Thế là Vũ ùa xuống cùng chơi với các em. Lan chỉ còn biết lắc đầu, tắt tivi và gắn headphone vào tai. Lan phải nghe ngay cái đĩa vừa đòi về được từ tay “kẻ lơ đãng” để kiểm tra xem âm thanh có còn tốt hay không! Bấy giờ thì Vũ đang bò lom khom sau chân của thằng em hai tuổi rưỡi, này là đàn bò đang đi ăn cỏ...

Tối nay ba Lan đi trực ca ba nên Lan về ngủ với mẹ ở nhà tập thể công nhân. Chơi với nhau một lát Vũ dắt xe ra chở Lan về nhà tập thể. Đường về nhà Lan đi ngang qua căn nhà màu xanh của Đông, hoa lài về đêm thơm lồng lộng. Mấy lần qua đây, Vũ chỉ để ý đến hai chậu hoa, giờ đây, cô còn chú ý đến căn gác nhỏ. Hình như ba mẹ Đông đã về...

Một mình Vũ đạp xe chậm chậm về qua nhà Đông, cô lại ngược lên nhìn căn gác nhỏ. Thật ngạc nhiên, không chỉ có cửa sổ mà cả cửa lớn cũng mở toang, và Đông đang đứng tựa lan can ngắm vầng trăng tròn vành. Cơn gió hất tung vòng tóc dày để lộ vầng trán cao rộng của Đông. Đôi mắt của cậu giữa đêm càng sáng, càng long lanh. Vũ như dừng hẳn guồng chân đạp, cô để cho trốn xe đưa mình đi tới. Trong tích tắc, khi vụt qua ngôi nhà ấy, cảm giác gần gũi lại một lần nữa đến với Vũ. Một cảm giác từ xa xôi nào đó, hình ảnh “người lạ” thân thiết mà trong cơn mưa đêm trước Vũ cảm nhận được, giờ đây cảm giác đó lại đến. Đó là một người con trai, không phải là một cô bạn gái để Vũ có thể kết thân khi cảm thấy thích. Rất khác.

Bóng trắng lồng lộng soi vào căn gác, soi vào “cậu bé tóc mây” dịu dàng trong đêm, mái tóc bay tung lên giữa đêm mùa hè êm ả. Một “cậu bé” đang thả hồn vào vũ trụ bao la, huyền diệu...

“Trên căn gác nhỏ của ngôi nhà màu xanh đã đóng kín cửa sắt bên dưới, cậu bé tóc mây của tôi đã đứng như thế, mơ về một nơi xa xôi nào đó. Đáng người ấy mới hiền làm sao!”.

*

Nồi chè đậu bốc mùi thơm phức, mấy tên bạn của Lan chen vô bếp hít hà liên tục. Lan, Dung và Hiền đẩy cả bọn ra, dần từng tên một xuống ghế. Hiền đồng ý ra về “chị cả”:

- Muốn ăn thì lấy chén sắp xếp ra chứ! Quý sứ gì đâu. Mà sao giờ này Đông vẫn chưa tới? Thiệt tình!

Trí phân bua thay cho bạn:

- Sáng nay nó phải ra cửa hàng để phụ mẹ, ba nó đi chuyển hàng về. Chắc nó cũng sắp đến rồi.

Trí vừa dứt lời là chiếc 50 màu xanh dương của Đông đỗ xích trước cửa, vừa lúc Vũ đến bàn trước lấy chiếc quạt giấy. Gặp Vũ, Đông tươi cười như đã quen thân từ lâu:

- Tiểu Vũ! Anh Đông đến trễ rồi phải không? Xin lỗi nhé!

Những cậu bạn tếu táo của Đông bắt đầu hò hét bên bàn ăn.

- Ê, mới nhắc “Tào Tháo” là “Tào Tháo” đến dzồi.

- Này, đi trể thì vô rửa chén đi. Nồi chè đã được “giải quyết” sạch sành sanh từ mấy tiếng trước rồi ông ời!

Đông nhảy phốc đến kẹp cổ Khánh, người vừa bảo cậu ra rửa chén, cả hai cùng cười phá lên. Liền đó, như quên điều gì vừa mới chợt nhớ ra, Đông quay người nhìn khắp nhà. Lan biết ý, nói:

- Không người lớn ở nhà đâu, đừng có quay đầu lung tung thế. Muốn thừa gửi gì thì thừa “dì” Lan đây nè.

- Không dám! Đói... ruột quá, có chè ăn chưa?

Nhìn vẻ mặt thảm não của Đông, Vũ tội nghiệp gì đâu. Cô nhanh chân vào bếp dọn chén và múc chè ra.

Bảy người bạn của Lan quây quần bên bàn ăn, thêm Lan và Vũ nữa là chín. Số 9 may mắn! Bữa chè đậu hôm nay là lời cầu chúc đỗ đạt của cả nhóm vì còn gần mười ngày nữa là kết quả thi đại học sẽ được công bố. Sau đó thì mỗi đứa một nơi...

Vũ nhìn khắp lượt những người bạn thân của chị Lan, những người Vũ đã đoán được chút ít tính tình qua chữ ký. Tuy nhiên, khi tiếp xúc trực tiếp Vũ thấy thú vị hơn nhiều. Cả ba chị đều xinh xắn, dáng dấp tương đồng nhau, còn bốn anh thì mỗi người một vẻ. Nói chung, rất vui tính! Vũ đưa mắt về phía Đông, cậu đang ăn bỗng ngược lên nhìn Vũ không chớp mắt. Tự dưng, tim Vũ đập thành thịch, thịch thịch, còn to hơn tiếng trống trường. Nhưng liền ngay sau đó là cú sặc nước chè khủng khiếp của Đông! Cả bàn toàn nước chè. Thì ra là thế! Vũ thấy mình thiệt là ngổ hết sức, tự nhiên lại...

Sặc xong, Đông quay sang đâm vào lưng Phi thùm thụp:

- Thằng quỷ! Mày dám chọc mũi tao hả? Chết nè...

Song, đến nước này Đông không còn kịp “trừng trị” tên bạn của mình thêm nữa vì cả bàn ăn đang nhìn cậu bằng... ánh mắt hình viên đạn. Chưa ai ăn xong chén chè của mình! Đông ngó xuống “tác phẩm” của mình. Xác đậu đen, nước chè vung vãi khắp bàn, cậu cười hì:

- A... đậu rồi, đậu rồi, đậu hết rồi! Thấy chưa, hồi tối ông thần tài bảo Đông là “Nếu chiều nay con sặc và ban phát đều cho chén chè của các bạn con tức là lời cầu xin của con với ta đã ứng nghiệm”. Tất cả sẽ đậu hết, ha ha... Ái...

Dung vừa lúc đó đã giật cây quạt giấy trong tay Vũ gõ vào đầu Đông đánh bộp:

- Xạo nè!

Đông vẫn chưa chịu... “khuất phục”. Cậu ngồi thẳng lưng và nhìn mọi người bằng cặp mắt thật nghiêm túc nhưng bên trong lại nhảy nhót những tia tinh nghịch.

- Để Đông kể cho mà nghe nè...

Đông vừa nói được đến đó là mọi người đã vọt ra khỏi bàn, chạy đến ngồi trên chiếc đi văng có đặt hai rổ chôm chôm. Ăn trái cây dù sao cũng vệ sinh hơn. “Thủ phạm chính” là Phi bày đặt lên tiếng trước:

- Thôi, ăn chôm chôm tụi bây ời. Ghê quá!

Hiền giật trái chôm chôm ra khỏi tay Phi:

- Ai cho “ông” ăn. Cũng tại “ông” mà ra cả. Uống nời chè gì đâu! “Ông” với Đông đáng xử trăm.

Thy từ đầu im lặng giờ bỗng lên tiếng can gián nhẹ nhàng:

- Thôi mà. Tha cho các cậu ấy đi!

Thy có đôi mắt ướt và đôi môi mọng đỏ. Vũ thầm gọi Thy là “công chúa Bạch Tuyết”, một cô công chúa dịu dàng. Cạnh Vũ, Hiền và Dung đang nắm tay nhau cười rúc rích.

- Đúng rồi! Tha cho Đông nhe...

Hi hi hi, ha ha ha... Lan vừa nói xong câu đó là cả bọn cười rần rần với đủ kiểu. Còn Thy thì có vẻ hơi bức mà đôi gò má lại đỏ rần. Đông cũng cười toe toét. Vũ không hiểu gì cả, cô liếc nhìn chị mình. Thiệt là lạ!

Vũ thấy mình lạc lõng giữa những bí mật riêng của nhóm bạn người lớn ấy. Cô lặng lẽ bước trở lại bàn ăn và thu dọn chén. Ở nhà trước, mọi người vẫn cười nói rôm rả, trêu chọc lẫn nhau.

Vũ không biết Đông đến bên cạnh từ lúc nào. Thấy có một bàn tay cùng dọn chén, Vũ ngược lên và Đông mỉm cười:

- Tác giả thì phải tự thu xếp lấy tác phẩm của mình chứ. Anh Đông dọn nữa ghen, Vũ “phụng phịu”?

- Hả?! – Vũ suýt đánh rơi cái chén.

- Thì thấy từ nãy đến giờ Vũ cứ “phụng phịu” cái mặt nên anh Đông nói thế.

- À... Gọi vậy cũng còn đỡ.

- Sao hả?

Vũ thả chén nhẹ nhàng vào thau nước rồi lắc lắc mái tóc cùn cộn:

- Em cứ tưởng anh Đông sẽ gọi em là... Vũ “Bao Công”.

- Trời! Em chưa đến đủ “trình độ” đâu. Thôi thì ráng phơi nắng tiếp đi, chắc còn lâu lắm mới được “danh hiệu” đó.

Đông chỉ nói thế mà Vũ có cảm tưởng như mình trắng ra gấp trăm lần. Mỗi lần tụi bạn chọc Vũ là “hắc cô nương” Vũ thường cười toe và đùa với chúng. Nhưng giờ đây, Vũ sợ bị gọi như thế lắm.

- Em học xong lớp 10 rồi hả?

- Dạ!

- Ráng học cho vững kiến thức. Đừng để như bọn anh, nói đến thi là muốn ngạt thở. Em...

Đông vừa định nói thêm điều gì đó thì Thy chạy xuống để rửa tay, Vũ khẽ mỉm cười với Thy. Không biết có phải

Vũ nhìn nhầm không, nhưng Vũ thấy Đông có vẻ lúng túng, một chút thôi. Một cảm giác bất an chột đến với Vũ, Thy có một cái gì đó... Vũ thấy mình thiếu hẳn tự tin khi đứng cạnh Thy! Vũ đâu phải là một con bé có lá gan thỏ, tụi con gái trong lớp gọi cô là “đại tỉ” mà, thế sao...

Từ lúc Thy tới nhà đến giờ Vũ chưa cùng Thy trò chuyện câu nào, còn các anh chị khác đã nói cười thoải mái với Vũ. Đông là tự nhiên và thân thiện nhất. Hôm nay, có nhiều chuyện thật đặc biệt. Lần đầu tiên Vũ gặp gỡ bạn bè thân của chị Lan, lần đầu tiên Vũ nói chuyện với cậu bé tóc mây. Và hôm nay cũng là lần đầu tiên Vũ cảm thấy thiếu tự tin trước một cô gái xinh xắn, không biết vì một lẽ gì đó, Vũ sợ.

*

Hai chị em ngồi bên nhau trong buổi hoàng hôn ánh hồng ngấm người qua lại trên phố. Các bạn của Lan đã về từ lâu. Vũ nhớ, chỉ mỗi mình Đông ngoái lại một lần nữa để nói với Vũ: “Anh Đông về nghe!”. Trong lòng Vũ vui như mùa xuân nở hoa, mùi hương hoa lài đang xông lên mũi cô đây này. Có cái gì đó rất kỳ lạ và vui sướng. Nên gọi là hạnh phúc chăng? Một con bé 16 tuổi như Vũ, lúc trước, hạnh phúc là được điểm tốt trong bài thi, giành chiến thắng trong trận bóng, cảm giác ấm êm bên gia đình và bè bạn. Nhưng đến lúc này Vũ còn có niềm hạnh phúc khác nữa. Hạnh phúc khi được cậu bé tóc mây mỉm cười với mình. Có lẽ, đó là hạnh phúc được có bạn mới, một người bạn không giống với những người bạn Vũ đã có! Thúy Ngọc từng nói đó là “thích” người ta, cảm giác như thế là... “thích” con trai rồi! Ái da, Vũ không biết đâu, Vũ có “thích” ai đó thì phải khác kia, khác, khác làm sao ấy nhỉ? Vũ chỉ đoán là có khác thôi (?). Làm sao Vũ lại “thích” Đông cơ chứ. Đông là “cậu bé tóc mây”, là “người mặc cười”, là “cây kẹo hình người” mà. Ở cây kẹo ngọt nên người ta thích. Vũ cũng thích cây kẹo ngọt. Vũ cũng chỉ thích cây kẹo ngọt thôi, còn là một tên con trai, “đại tỉ” Tiểu Vũ chẳng để ý đến làm gì. Rắc rối. Vũ thấy thật rắc rối...

Cú huých tay do sơ ý của Lan làm Vũ sực tỉnh. Môi Vũ tự động thốt lên:

- Sao hồi nãy mấy anh chị cười chị Thy dữ vậy?

- Ờ...

Trời, không ngờ Vũ lại thắc mắc chuyện đó. “Mình bị làm sao rồi!”. Vũ hoảng hồn. Lan không để ý đến thái độ kỳ lạ vừa rồi của Vũ. Nghe Vũ hỏi, Lan bắt đầu kể về Đông và Thy. Trong nhóm bạn, Đông và Thy là hay đi chung với nhau nhất. Đông thường đến rủ Thy đi học nhóm và có nhiệm vụ đưa Thy về nhà nếu là buổi tối. Ba mẹ Thy rất nghiêm khắc mà không hiểu sao lại tin tưởng Đông đến thế. Từ đó, đi đâu, ngồi đâu, nhóm cũng xếp cho Đông và Thy ngồi cạnh nhau. Học trò mà, ghép đôi là chuyện thường nhưng dường như Đông cũng quan tâm đến Thy lắm!

Lan kết thúc thật nhẹ nhàng mà Vũ nghe lòng mình nặng như đeo đá. Cảm giác này thật là khó chịu nhưng Vũ không biết làm sao nó lại đến và làm cách nào để đuổi nó đi. Vũ ngồi im ru, thở cũng không thở mạnh. “Chà, cậu bé tóc mây của tôi thành... cây kẹo đắng rồi sao?”, đột nhiên Vũ lại nghĩ như thế.

Chương 3

Sáng hôm sau đội bóng mới của Vũ đấu trận giao hữu đầu tiên với đội bóng nam để tập cho các bạn quen dần trong thi đấu. Vũ trông vẻ mặt hồi hộp của các bạn mà thấy thương gì đâu. Lần đầu vào trận Vũ cũng từng như thế. Vũ vỗ nhẹ lên vai các bạn và chạy về vị trí trung phong đã được anh Hoàng chỉ định trước. Chiều lòng anh Hoàng

và các bạn, Vũ rời vị trí hậu vệ đáng yêu của mình trong trận này.

Tiếng còi của trọng tài “nghịch dư” vừa vang lên là Vũ bật người tranh bóng với anh Hoàng. Hoàng nhảy cao hơn Vũ gần một cánh tay và chỉ với một cái ngoắc tay điệu nghệ anh dễ dàng cướp được bóng. Song, Hoàng cố ý để cho bóng rơi xuống trước mặt Vũ, Vũ mỉm cười mà không nhận bóng.

- Cảm ơn anh, nhưng em không thích vậy đâu!

Nói rồi, Vũ lùi người ra sau, trong tư thế phòng thủ.

Đôi mắt Vũ ánh lên khi Hoàng vừa dẫn bóng xuống và bàn tay phải của cô tạt mạnh vào quả bóng. Do không ngờ Vũ sử dụng “chiêu” đó, Hoàng giật mình và để bóng văng sang trái. Và lập tức, một bạn nữ phía sau Vũ chạy lên đón bóng. Thế nhưng còn lúng túng trong giữ bóng, bạn ấy đã để bóng bị đội nam tước đi một cách dễ dàng. Cậu con trai cao lêu nghêu vừa cướp bóng đứng ở vạch ném bóng 3 điểm thực hiện cú ném xa sở trường của mình.

- Vào!

Dứt tràng pháo tay, đội nữ bắt đầu phản công. Khí thế dồn mạnh lên trong các cô bé. Hoàng vừa nhìn Vũ nhồi bóng lên vừa thuyết minh thêm cho các cô bé về biện pháp tấn công, chuyển bóng, phòng thủ... Cái tên cao lêu nghêu lúc này đang chặn đường tiến của Vũ. Vũ chụp bóng lên, nhá một động tác giả rồi thả nhẹ bóng lọt qua hai cẳng chân của cậu ta. Khi cô bạn phía sau vừa bắt được bóng Vũ đã chạy vòng nhanh sang bên phải, ra sau nhận lại bóng và bật người tung bóng vào rổ bằng một tay.

- Ném bóng cơ bản. Tốt! – Hoàng hô to.

Cả đội bóng nữ nhảy tung bừng reo hò.

Trận đấu tiếp tục trong tiếng chân rầm rập về phía sân của đội nữ. Mấy tên con trai dù có cố nường tay thì bóng vẫn cứ vào rổ liên tục. Vũ không ngừng hét cổ vũ tinh thần của các bạn và bất chấp tốc độ dẫn, chuyển bóng đầy kỹ thuật của Hoàng, Vũ vẫn kèm chặt anh. Đôi lúc, sự cản bóng quyết liệt của Vũ đã khiến cho Hoàng lúng túng và hiệu quả ghi bàn phần nào bị kém đi. Vũ rất dứt khoát và mạnh mẽ trong tranh bóng nên cô thường giật được bóng từ trên tay đối thủ hoặc nhảy đón bóng giữa đường chuyển của hai đối thủ đội bạn. Tuy nhiên trong trận đấu này, do chênh lệch chiều cao với các bạn nam, Vũ gặp nhiều khó khăn. Thế lực của Vũ cũng yếu hơn. Nhưng không vì thế mà Vũ tỏ ra sợ sệt trước những đợt tấn công, cô bình tĩnh chủ động đội hình cản bóng cho các bạn của mình.

Kết thúc với tỷ số 75-30 nghiêng về đội bóng rổ nam nhưng trận đấu thật sự đã mang lại niềm phấn chấn cho các cô bé. Lần đầu tiên, các cô cảm giác được không khí thi đấu là thế nào. Tiếng còi của trọng tài rồi tiếng hô của đội trưởng... Nhất là lúc tự tay bỏ được bóng vào rổ, rất thích thú!

Cười đùa với các bạn một lúc, Tiểu Vũ dậm bước ra về thì Hoàng gọi giật lại. Anh thấy quả bóng vào tay Vũ và bảo:

- Làm lại cho anh xem cú “rebound” của em lúc này đi.

“Rebound” tức là bóng bật bảng. Trong bóng rổ, người bắt bóng bật bảng tốt sẽ là người khống chế toàn cục trận đấu.

Lần tranh bóng lúc này cũng là do các bạn nam không ngờ đã để Vũ bắt được bóng bật bảng. Vũ cầm quả bóng, xoay xoay:

- Anh nghĩ em còn sức sao?

Ánh mắt tinh nghịch của Vũ không giấu được Hoàng, anh khoát tay:

- Anh nghĩ em còn dư sức để đấu tiếp một trận nữa kìa!

- Em sẽ xiu đó!

- Không tin! Em đâu dễ quy thể chứ hả?

- Thôi được. Nhưng... – Vũ ngưng nói một chốc, cô hất mặt lên vẻ đánh đá – Em có một quy định thế này. Ai mà xem một chiêu bóng của em thì người đó phải có nhiệm vụ chỉ cho em một chiêu bóng mới, chịu không? Nếu không thì... em về đây!

- Ấy, ấy, anh có nói là không tuân thủ quy định của em đâu. Anh sẽ chỉ cho em một tuyệt kỹ mà anh đã học được trên phim.

Vũ cười khoe hàm răng với những chiếc răng tròn tròn, be bé rồi nhanh nhẩu ném bóng vào bảng rồi và bật người chụp lấy. Khi Vũ thực hiện đến lần thứ ba thì Hoàng nhảy lên bắt bóng đột ngột. Vũ va mạnh vào người Hoàng, cô ngã! Một phần lưng và khuỷu tay trái của Vũ đập xuống nền xi-măng. Hoàng hốt hoảng chạy đến.

- Em có sao không? Trời ơi, anh...

Vũ mím môi nén cơn đau buốt tận đỉnh đầu. Không chờ Hoàng đến đỡ, cô bật dậy giật lấy quả bóng, nói:

- Em không sao! Anh thực hiện lại đi...

Và rồi Vũ ném bóng vào bảng một lần nữa. Hoàng chèn vai cô, chụp được bóng. Anh nhìn cô, ái ngại:

- Thôi, dừng đi Vũ. Khuỷu tay em trầy hết rồi kìa.

- Em có sao đâu mà! – Vũ cười mà mắt long lanh nước - Em không chịu thua đâu, em phải bắt được bóng.

Đôi mắt Vũ ánh lên một tia dữ dội. Cô không thể chấp nhận bị đánh bại dễ dàng như thế, vì đây là tuyệt chiêu mà thầy đã tập cho cô rất kỹ, trong khi Vũ không phải là người cao nhất đội bóng. Thầy nói Vũ phải dựa vào sức bật của đôi chân, Vũ làm được. Chiêu bóng để khống chế toàn cục trận đấu!

Hoàng thoáng thấy chân Vũ bước cà nhấc và khuỷu tay rớm máu, lòng anh thật xót xa. “Cô bé chắc là rất đau, muốn khóc rồi. Mà sao lì thế không biết nữa? Cũng tại mình cả”.

Hoàng tự trách và cứ đứng tần ngần ra đây. Vũ gọi:

- Đội trưởng! Ta làm lại đi, anh phải tranh bóng thật sự đó!

Nụ cười của Vũ lại rộng mở, một nụ cười trong sáng và đầy tự tin khiến anh không thể từ chối cô. Bóng vừa bật ra khỏi bảng, Hoàng đã nhào đến giành vị trí thuận lợi. Nhưng lần này, Vũ nhanh hơn cả anh, lách vai, chạy lòn và tiến thêm một bước nữa. Sức bật của đôi chân! Vũ dựa vào sức bật của đôi chân nhảy một cú thật cao. Cô đã giành được bóng!

Buông quả bóng xuống sân, Vũ ngồi phịch xuống thở khì khì. Hoàng vẫn còn thần thờ vì đã bị một cô bé bắt được quả bóng sở trường của anh. “Cô bé, thật không ngờ...”. Đến khi thấy Vũ xuýt xoa xem khuỷu tay mình, anh

mới nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Phải sát trùng cho vết thương, không nhiễm khuẩn.

- Chờ anh một lát, trong tủ ký gửi có thuốc.

Hoàng quay lại trong tích tắc và thấm bông gòn vào thuốc sát trùng chuyên dùng. Tay anh run run chậm nhẹ bông vào vết thương của Vũ.

- Sẽ rất lắm đó. Em ráng chịu nhe! Anh xin lỗi.

Vũ cười khi nước thuốc man mát thấm vào da thịt, nhưng ngay sau đó nụ cười của cô méo xệch. Hiện nguyên hình là một cô bé, Vũ mím môi được một tẹo là nước mắt rớt lộp độp trên đầu gối. Hoàng càng lúng túng dữ:

- Rát lắm hả? Thôi, thôi, em đừng khóc nữa. Anh năn nỉ mà...

- Hic... biết vậy em hong sát trùng đâu... Hồi nãy đâu có rát dữ vậy.

Hoàng không biết làm sao, anh bối rối như gà mắc tóc.

Chẳng lẽ đứa con gái nào cũng “mít ướt” thế sao? Ở nhà, em gái Hoàng hay mè nheo, Hoàng quen rồi. Nhưng tự dưng lần này thấy Vũ khóc anh lúng túng quá chừng. Anh không ngờ Vũ cũng biết khóc! Hơn một tháng tập dượt chung, có khi nào Hoàng thấy Vũ than vãn vì mệt hay thét lên vì đau như mấy cô bé khác đâu. Đôi khi Hoàng còn muốn xem Vũ như một tên con trai mang vóc hình con gái(!). Chẳng dè...

Rồi một lần nữa trước cặp mắt ngạc nhiên của Hoàng, Vũ chùi nước mắt, thôi thút thít và nói:

- Anh Hoàng còn chưa chỉ cho em một chiêu bóng mới nữa đó. Anh tập liền đi!

- Trời! - Hoàng la lên.

*

Tay Vũ rất rạt khi dội nước vào, cô cẩn răng tắm thật nhanh rồi chuẩn bị giường ngủ. Vũ quen tắm trước khi ngủ mỗi tối. “Giờ này cậu bé tóc mây đang làm gì nhỉ?”. Vũ bất giác nghĩ. Đạo này đi đâu, làm gì Vũ cũng hay nhớ đến cậu bé tóc mây của cô. Những suy nghĩ ấy đến trong vô thức, đến khi Vũ nhận ra thì hình ảnh của Đông đã hiện lên rành rạch. Mỗi sáng, sau khi tập bóng xong, Vũ đứng cạnh bờ rào sân bóng đá và xem cậu bé tóc mây đá bóng. Mái tóc đen của cậu bóng sáng dưới ánh nắng ban mai, mồ hôi ướt đầm lưng áo và cậu rất hay cười. Ở cậu, Vũ thấy được một sức sống thật mãnh liệt và niềm lạc quan của một người luôn tin tưởng vào cuộc sống của mình. Cậu bé tóc mây thường mặc một chiếc áo màu xanh đậm, viền trắng và một chiếc quần cộc cùng màu. Vũ thích nhất mỗi khi trông thấy cậu sút bóng vào lưới rồi bá vai các bạn cười tươi rói. Vũ cứ đứng nhìn như thế mà không bao giờ gọi dù có những khi cậu bé tóc mây ra nghỉ mệt. Cậu bé tóc mây chắc không thích có người nhìn lên mình và cũng không biết là Vũ có mặt ở sân vận động.

Vũ kéo chăn đắp ngang ngực. Ba hôm nữa Vũ về quê, chắc sẽ nhớ cậu bé tóc mây và các bạn ở đây nhiều lắm. Chị Lan nói ngày mốt là sinh nhật của Đông cả nhóm sẽ cùng nhau tổ chức ở nhà Trí cho tiện.

“Mình có đến được không?”. Vũ băn khoăn, ngần ngại. Thỉnh thoảng, Vũ lại nghĩ đến dự sinh nhật một người bạn thì có gì phải phân vân. Mặc dù chỉ trò chuyện một lần thì cũng là bạn chứ sao! Từ trước tới nay, Vũ rất dễ kết bạn, nhất là với những tên con trai nghịch ngợm. Các bạn nữ khác sợ chúng còn hơn ớt cay, còn Vũ? Vũ còn nghịch

hơn cả chúng ấy chứ. Bọn con trai trong trường đến giờ còn kháo nhau chuyện Vũ leo tường đua với “đại ca khi đột”. Lần đó Vũ cũng run nhưng nếu không làm gan, tụi nó sẽ đến ăn hiếp con gái lớp Vũ mãi. Con gái lớp 10A2 nổi tiếng xinh đẹp, ngoan hiền, tụi con trai các lớp khác thường chòng ghẹo. Nhờ vả được con trai trong lớp vài lần, tụi nó cũng không theo bảo vệ từng đưa con gái hoài được. Và “con vịt xấu xí” là Tiểu Vũ đây đã nhận lời “thách đố” của “đại ca khi đột” lớp 10P! Từ đó, bọn con gái trong lớp phong Vũ làm “đại tỷ”, lúc ấy Vũ sướng rơn và cảm thấy rất tự hào. Nhưng giờ đây nằm ngấm nghĩ, Vũ muốn khóc vì buồn. Một cảm giác gì đó như là xót xa, hờn tủi cho bản thân mình. Mọi người không để ý thấy Vũ cũng là một đứa con gái bình thường, Vũ từng không ngại nhưng Vũ sợ cậu bé tóc mây không xem Vũ là con gái! Nếu Vũ là con gái thì không được dễ dàng đến mừng sinh nhật con trai lạ như thế, không được. Người ta cười cho... Còn nếu không đến, Vũ chắc sẽ tiếc nuối. May ra chị Lan rủ Vũ đi, khi đó, Vũ sẽ đi mà không ngại gì. Nhưng nếu chị Lan không rủ Vũ thì sao?

Mệt mỏi trong cơ thể và trong suy nghĩ, mắt Vũ nặng dần và cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Vũ đang đi trên một con phố dài, con phố vừa quen vừa lạ. Vũ nhận ra cái cột điện dán đầy áp phích quảng cáo này nhưng cái nhà cao tầng kín bưng kia thì Vũ chưa thấy lần nào. Vũ đi trong cái im lặng kỳ lạ của con phố. Không một tiếng xe, không một tiếng người nói. Vũ đi... Cơn gió nhẹ thoảng qua đưa mùi hương, Vũ ngửi thấy mùi thơm hoa lài. A, hoa lài! Cô dừng chân trước ngôi nhà màu xanh có hai chậu hoa lài trước cửa. Cô nhìn lên gác. Cửa sổ mở toang còn cửa lớn vừa khép lại. Cậu bé tóc mây! Vũ gọi nhưng không nghe một âm thanh gì cả. Vũ muốn vào nhà, bước vào căn nhà màu xanh. Cậu bé tóc mây đang ngồi bên bàn viết ở tầng trệt. Lạ quá! Chiếc cửa sắt sao đã biến thành cánh cửa gỗ và cậu bé tóc mây của Vũ đang ngồi sau cửa sổ. Vũ cố bước đi, Vũ gõ cửa. Cậu bé tóc mây vẫn ngồi nguyên ở đấy. Sao cậu không mở cửa cho Vũ vào? Vũ đứng ngoài cửa gọi mãi, gọi mãi... “Cậu bé tóc mây!”. Vũ gọi không ra tiếng. Rồi Vũ nhìn cậu bé tóc mây bằng đôi mắt u buồn, đôi mắt mà Vũ chưa từng có. Vũ không vào được ngôi nhà màu xanh. Một nỗi buồn từ xa xăm kéo về quanh Vũ.

- Reng!... Reng...

Vũ giật mình tỉnh giấc vì tiếng đồng hồ báo thức reo vang. Vũ nhớ lại giấc mơ vừa qua. Cô ngồi tần ngần trên giường một hồi lâu rồi bước ra sân. Một ngày mới lại bắt đầu...

*

Xuân xoáy xoáy ngón tay vào mái tóc ẩm mồ hôi của Vũ, cười khúc khích:

- Tóc Vũ ngộ quá! Không để dài thêm nữa à? Sao nó cứ lở cỡ vậy, hổng ngắn cũng hổng dài?

- Ừa, đúng đó! - Các bạn khác góp lời.

Cả đội bóng nữ đang vây quanh Vũ, bàn tán về mái tóc của cô, Xuân lại hỏi:

- Tóc không dài thêm được nữa à Vũ?

- Ừa... – Vũ cười.

- Hay là cắt tóc tém luôn đi. Giống con Liễu kể nhà Xuân ấy, nhìn cũng đẹp lắm.

Vũ lắc đầu nguây nguậy:

- Không thích đâu! Cắt tóc tém là phải cắt đều đều, làm giàu cho mấy ông cầm kéo. Hi... còn để tóc dài một lăm! Vũ lười nên cứ để thế thôi, lúc nào muốn cắt thì cắt. Buồn buồn thì lấy kéo ra.

- Vậy thì hồng đẹp.

- Ừ nhưng nếu “dung túng” thêm cho nó, Vũ cũng vẫn không đẹp hà. Thà lo cho sức khỏe của mình, phải không?

Hoàng đang chơi bóng ở sân nam bên cạnh chột liếc mắt nhìn về phía Vũ, Kiều bắt ngay tín hiệu. Cô cười ý nhị:

- Nói với các bạn nghe nha. Thấy Vũ thế thôi, nhưng đội trưởng quan tâm đặc biệt lắm đó.

- Đúng thế! Từ này đến giờ Xuân đã định nói.

Các bạn lại nhìn Vũ cười. Kiều nói tiếp:

- Anh Hoàng cũng dễ thương lắm, vui tính và tốt bụng. Há Vũ há?

Không chịu nổi những lời nói và kiểu cười kỳ quặc của các bạn, Vũ nhú mày:

- Là sao cơ? Mấy bạn nói gì Vũ hồng hiểu gì hết trơn. Anh Hoàng làm sao?

- Vũ hồng biết chứ, anh Hoàng nhắc Vũ hoài hà. Khen Vũ giỏi chơi bóng, mỗi lần Vũ đi trễ là anh đi qua đi lại như ông già bận rộn ấy. Vũ nhớ lần Vũ bị trật chân không? Anh cứ dận đi dận lại tụi mình khi tập nên chú ý đừng chạm mạnh vào Vũ. Còn khuỷu tay Vũ bị trầy nè, hồi sáng anh cũng nói... Nói chung là, anh Hoàng khác hồi trước lắm.

Kiều nói một thôi, một hồi, các bạn khác cũng phụ họa theo. Vũ ngóng qua sân bên kia, bắt gặp Hoàng cũng đang nhìn về phía cô. Vũ giật mình, Hoàng cũng thế. Anh định quay đi nhưng không hiểu sao lại mỉm cười ra vẻ rất tự nhiên. Vũ nói:

- Mấy chuyện đó cũng bình thường thôi, vì Vũ là người mới mà. Ủa, mà mấy bạn nói chuyện đó với Vũ chi vậy?

- Trời! Con bé này, không thấy anh Hoàng vừa nhìn qua bạn sao?

- Ồ... có thấy. Vậy rồi sao?

Tức tối trước vẻ mặt ngơ ngác của Vũ, Kiều đứng lên:

- Hồng biết bạn gốc thiệt hay giả vờ nữa. Nè, bạn bao nhiêu tuổi rồi?

- 16.

- Ờ, 16 mà còn khờ quá ha... Đồ quý!

Kiều nhéo mũi Vũ một cái rồi cười khì, rủ các bạn khác cùng về.

Vũ suy nghĩ lung lăm. Nói thế là có ý chọc anh Hoàng với Vũ chứ gì. Vũ biết chứ. Nhưng hồng lẽ Vũ gật đầu nói hiểu? Trong lớp, Vũ cũng ưa chọc mấy bạn mình như vậy, chọc thì chọc chứ đâu có biết người ta có “cái gì” hay không. Chẳng ngờ, có ngày Vũ cũng bị chọc lại! “Ha, mình là con gái chứ bộ”. Vũ thấy thích thú với ý nghĩ này. Cô thả dợ theo lối cỏ về phía sân bóng đá. “Không biết cậu bé tóc mây đã về chưa?”.

*

Cuối cùng thì Tiểu Vũ cũng đến dự sinh nhật Đông. Lan không những rủ mà còn lôi kéo Vũ đi dưới sự “trợ giúp”

của Hiền nữa. Chả là nguyên cả buổi sáng hôm ấy, Vũ cùng Hiền và Lan đã dạo khắp phố để chuẩn bị quà, đặt bánh kem... Được dịp, mấy chị em trò chuyện cởi mở với nhau và Hiền nằng nặc bảo Vũ phải đến chơi. Thật ra, làm sinh nhật cũng để tạo dịp cho bạn bè tụ họp. Vũ se sẽ gật đầu mà trong lòng bỗng thấy ngại ngại làm sao. Giá không phải sinh nhật Đông thì tốt hơn.

Chuyện buổi sáng là thế, còn bây giờ Vũ đang chậm rãi cắm từng cây nến lên chiếc bánh kem có tên Uy Đông – sinh nhật lần thứ 18! Quanh Vũ các chị đang tất bật xếp bánh dọn đĩa. Còn cánh con trai thì sắp ghế, treo bong bóng, vừa làm vừa hát hò ồm tỏi. Mỗi lần đến Khánh cất giọng là cả bọn cười ồ. Cậu ta là người tuân thủ quy tắc “hát hay không bằng hay hát” và mỗi lần hát là cứ y như rằng cả vách tường cũng muốn rung rinh vì cái giọng “opera” ồm ồm đó. Đến Chaien hồng chùng còn phải bái làm sư phụ!

Đông đến! Cậu bé tóc mây của Vũ hôm nay vận chiếc áo kẻ ô màu ngà cộc tay và quần Jeans sửa trông thật chững chạc. Mọi người chào cậu bằng những tiếng trầm trồ. Khánh vỗ vai Đông đánh đập, bảo: “Không phải cứ sinh nhật mày là mặc “kềng” thế nghe mày. Quá điệu! Điệu ghê lắm!”. Đông quạt tay Khánh một cái, cười xòa. Hiền và Dung lật lật cổ áo vạt áo của Đông, miệng không ngừng trêu chọc cậu:

- Coi chùng “ổng” còn chưa gỡ mặc đó nha!

Vũ cười hưởng ứng trò đùa của các anh chị rồi cúi mặt làm tiếp công việc của mình. Gặp cậu bé tóc mây Vũ không biết gì để nói, cũng không cười xã giao như những người khác. Từ lần đầu tiên đã như thế. Vũ giữ một thái độ hết sức lạnh lùng.

- Cho anh Đông cắm tiếp nghen!

Tim Vũ thót lại một cái, Đông làm Vũ giật mình. Thì ra xớ rớ một lát không có chuyện gì để chen vào. Đông trông thấy Vũ đứng một mình và cậu đã lặng lẽ bước tới. Vũ không nói gì, cô cười và tiếp tục cắm nến thật nhẹ nhàng ở những vị trí thích hợp của chiếc bánh. Đông vụng về hơn. Đến cây thứ hai thì cậu cắm chệch đi làm lồm mất một phần kem hình cánh hồng. Vũ đánh bộp vào tay Đông:

- Ấy! Mới đựng một chút là hư rồi. Thiệt là dở, anh chỉ tài phá thôi!

Vũ không ngờ mình lại tự nhiên đến thế, dứt lời, cô thẳng thốt liếc nhìn Đông. Cậu đưa tay ra sau gáy gãi gãi về bối rối:

- Anh Đông xin lỗi! Vũ biết sao không, hồi nãy vì tay ga xe anh Đông hơi lỏng nên anh phải bóp chặt quá. Bây giờ tay còn mỏi và run nữa. Mà hồng sao đâu, bánh kem như vậy mới ấn tượng chứ Vũ “phụng phịu” há!

Vũ cong môi:

- Lại nữa! Em có gọi anh bằng Đông... “đầu to” đâu mà anh cứ gọi em là Vũ “phụng phịu”, thật ghét!

- Hả? Đầu anh Đông có to đâu?

- Còn nói! – Vũ giật nhẹ mấy cọng tóc phủ xuống trước mắt Đông – Tóc của anh bằng mấy lần tóc của người ta đấy.

- A... Tại nghĩ hèn anh Đông lười đi cắt tóc đó mà. Tóc dày thôi, đầu không to đâu, thiệt đó. Em xem!

Rồi Đông nhanh tay vén mái tóc ra sau để chứng minh cho Vũ thấy và cười ha ha. Vũ trông thấy thật, nhưng không phải là đầu Đông to hay nhỏ mà là trán cậu đầm mồ hôi. Vũ nói:

- Trán anh mồ hôi không kia, anh... đầu to! Hi hi...

- Hả?!

- Tóc anh để dài chắc nực lắm hử?

- Ừa, nhất là lúc anh Đông đá bóng đó. À, Vũ có thích xem bóng đá không?

- Có chứ! - Vũ đáp. - Nhưng là xem người ta đá có bị sưng chân không thôi.

- Hả?!

- Anh “hả” hoài vậy? Em giỡn đó, bóng đá là môn thể thao vua mà.

Một cây nến nữa của Đông lại chệch kéo theo một miếng kem to thật to. Đông lăm lét nhìn đôi mắt mở to của Vũ:

- Thôi nghỉ! khó quá. Mà khỏi cần cắm nhiều đâu, tượng trưng được rồi. Ê, Trí, tao cột bong bóng tiếp mày với!

Đông quay ngoắt người chạy một mạch đến cạnh Trí, không để cho Vũ nói tiếng nào.

- Đông chạy rồi phải không? Cậu ta là vậy đó, lúc nào cũng lóc chóc.

Thy đứng cạnh Vũ tự hồi nào, nói một cách từ tốn. Vũ nở nụ cười thật thân thiện để bày tỏ tấm lòng muốn kết thân. Thy khẽ cười lại và nhanh chóng cắm nến tiếp Vũ cho xong, không nói thêm một lời. Thy là một cô gái rất hiền lành, hay ngại ngùng khi giao tiếp với người lạ. Thy cũng là người thân và hiểu Đông nhất trong nhóm bạn.

Sau khi Đông cầu nguyện và thổi nến, bữa tiệc bắt đầu bằng trò chơi câu đố của Trí. Cậu ta mê títt trò này, hễ có dịp là trở ra.

- Để Trí đố mấy bạn câu này há. Coi mấy bạn giải được không nghen.

- Trí đố đi.

Cả nhóm tròn xoe mắt, chăm chăm nhìn vào Trí. Trí nói:

- Có một người đi trên cát. Nhưng đi một hồi quay lại sau lưng thì không thấy dấu chân của mình đâu cả, tại sao vậy? Hồng lẽ người ấy là ma?

Chờ hồi lâu không thấy ai trả lời. Vũ khẽ khàng:

- A! Cái này em biết nè.

- Sao?

- Vì người ấy đi lui! Đi lui thì chỉ thấy dấu chân trước mặt, quay lưng lại làm sao thấy dấu chân. Đúng không?

- Đúng! Vũ cũng giỏi à. Em có quyền đặt câu hỏi.

- Em đố há! Có ba người xếp thành một hàng. Người thứ nhất nói: “Có một người đứng trước tôi”. Người thứ hai

nói: “Có hai người đứng trước tôi”. Người thứ ba nói: “Có một người đứng sau tôi”. Vậy thì hàng đó xếp làm sao?

- Sao kỳ vậy? Theo đó thì người thứ hai đứng cuối hàng, người thứ nhất đứng giữa, người thứ ba cũng đứng giữa. Sao được? – Trí lẩm bẩm.

Im lặng thật lâu, Trí vò đầu bứt tai còn các bạn khác thì ngồi ăn bánh và cười. Chỉ có Đông là vẫn tĩnh rụi.

- Giải được chưa anh Trí? Không thì em giải nha?

Cả nhóm vừa bảo Trí chịu thua thì Đông mỉm cười và cốc nhẹ lên đầu Trí một cái:

- Mày gặp đối thủ rồi Trí ơi! Bị Vũ trêu mà không biết.

- Ái! Sao mày dám gõ đầu tao?

Hiền nhìn Đông, nói:

- Đông, “ông” giải đi! Kéo em út nó cười cho...

- Có gì đâu mà giải.

- Sao cơ? Tao không hiểu – Trí tức tối.

- Đơn giản là vì không có cách xếp hàng đó, mà là do một trong hai người: thứ nhất hoặc thứ ba đã nói dối. Thế thôi!

- Á à, nhóc Vũ lừa tui mình.

Cả nhóm con gái ôm bụng cười trước vẻ mặt của Trí. Làm sao Trí biết được, Vũ là vua câu đố. Đông lên tiếng:

- Tới Đông đổ nè! Vũ lắng nghe nè nha. Có hai quả táo: một quả có độc và một quả không có độc, hai quả táo ấy giống hệt nhau. Có hai chị em sinh đôi biết quả bên trái hay bên phải là không có độc. Nhưng kẹt nỗi trong hai cô, một người luôn nói thật và một người luôn nói dối và Vũ không biết ai là người nói dối. Vậy làm sao để chọn trái táo không độc để ăn trong khi mình không ăn không được.

Nè chọn nhằm là chết đó nghe!

Một câu đố thật hóc búa. Vũ véo môi suy nghĩ rất lâu. Nhưng các bạn Lan chờ hoài không thấy Vũ giải, cũng không nói chịu thua. Thế là trò chơi câu đố được gác lại.

Bữa tiệc tiếp tục diễn ra thật vui nhộn, sôi nổi nhất là phần bắt thăm thực hiện theo yêu cầu. Cả nhóm được dịp cười chảy nước mắt trước cảnh Khánh bị đút mì qua lỗ mũi và rồi phải hít thật mạnh cho nó chui vào. Sau đó là một màn sắc mì kinh thiên động địa! Đông được dịp đặt thêm cho Khánh một biệt danh “Khánh mì”. Các cô gái thì may mắn bắt được yêu cầu nhẹ nhàng hơn. Chỉ mỗi mình Dung là phải múa một vũ điệu “chưa từng thấy trên thế giới” và Dung đã trình diễn thật xuất sắc.

Đông gọi đó là sự kết hợp tuyệt vời giữa kiểu lăng quăng lượn mèo cào và đại bàng gãy cánh: Cuối cùng đến phần Vũ. Thật bất ngờ, cô bắt ngay yêu cầu của... chính mình!

8 người tập hợp thành một vòng tròn và Vũ bị bịt mắt đứng ở giữa, sau đó mọi người hát hò và đưa tay ra. Nếu Vũ nắm trúng ai thì người ấy phải trao cho Vũ một món gì đó và ngược lại. Vũ chơi vui trong một vùng tối và tiếng

hát, tiếng chân rầm rập của mọi người. Đôi lúc Vũ nhận ra tiếng Trí hoặc Hiền. Vũ đưa tay cố chụp, song họ nhanh chóng lùi lại và cười rộ lên. Vũ vừa cảm thấy nản và ngượng thì đột nhiên cô chụp được một bàn tay đầy đặn, ấm nóng. Cô mừng rỡ mở mắt ra. Đông! Cậu nghiêng đầu về phía Vũ với một nụ cười thật tươi, nụ cười với hàm răng trắng lấp lánh khiến Vũ suýt rơi nước mắt. Mọi người vỗ tay reo hò, Vũ lật đật buông tay Đông ra.

- Trao quà! Trao quà!

Tiếng hò xuất phát từ Khánh và lan ra khắp phòng. Mọi người vừa vỗ tay theo nhịp vừa hô lên như thế. Đông đưa một cây kẹo dài nãy giờ giấu sau lưng ra cho Vũ. Nhưng cô vừa đưa tay nhận thì cậu rút lại:

- Ý, khoan! Chờ Đông!

Rồi cậu xé vỏ kẹo và cắn một cái thật kêu. Khi đưa lại cho Vũ, cây kẹo chỉ còn một chút dính vào vỏ. Vũ hét lên và rượt Đông chạy khắp phòng trong tiếng cười nắc nẻ của cậu ta.

Tan tiệc mọi người dọn dẹp gọn gàng và lục tục kéo nhau về. Đông lấy một viên kẹo mời Vũ, cô lắc đầu từ chối. Và rất tự nhiên, Đông đưa viên kẹo ấy cho Thy mà không nói gì, Thy cầm lấy. Cử chỉ của cả hai làm Vũ cảm thấy hơi buồn, chỉ có những người thật thân thiết mới mời nhau như vậy! Liền sau đó, Trí réo mọi người lấy cho hết kẹo cắt đứt dòng tư lự của Vũ.

Vũ và Lan về cùng đường với Đông. Chiếc Cub 50 của Đông chạy song song với xe đạp của hai chị em. Lan hỏi:

- Sao bữa nay Đông không đưa Thy về?

- Thy nói ngủ ở nhà nội.

- À, Lan biết rồi, rẽ lên đây chút xíu hà. Ờ, về nhà Đông nhớ mở món quà to nhất ra trước nghen, của hai chị em Lan đó!

- Đông nhớ rồi! Chắc là đặc biệt lắm nên Lan mới dặn dò kỹ lưỡng phải không? Cảm ơn nghe! Cảm ơn luôn nghe Vũ “phụng phịu”.

- Hả?! Đông... đầu to, sinh nhật mà không muốn người ta gọi tên cho đẹp há!

- Ủa, hai người nói gì vậy?

Đông định mở miệng trả lời với Lan thì chiếc xe của cậu bỗng dừng kêu kịch kịch như nghệt mũi. Đông “tra tấn” gì đó một hồi nó mới chạy được êm êm.

- Sao Đông không đổi xe đi?

- Ờ... Vì Đông còn thích nó mà. Cũng mấy năm rồi chứ bộ!

Ngồi phía sau Lan, Vũ mỉm cười nghe Lan và Đông trò chuyện. Cậu bé tóc mây có một lối nói chuyện thật tự nhiên và càng khiến cho Vũ có cảm giác như cậu xem cô là một người bạn quen từ rất lâu. Một người mới quen biết chưa bao giờ cư xử cởi mở với Vũ như Đông! Buổi đêm, đôi mắt Đông càng to, càng nâu vàng và ánh lên những tia ấm áp, thân thiện. Những cái khoát tay, những lần hất mái tóc dài ra sau và cả khóe miệng như luôn chực sẵn nụ cười, tất cả tạo nên một cậu bé tóc mây thật dễ mến.

Sắp đến nhà chị em Lan, Vũ hơi nghiêng đầu qua phía Đông:

- Anh Đông, xòe tay ra, nhanh đi!

Đông cười, không hỏi gì và xòe tay ra. Vũ bỏ hết kẹo đang cầm vào trong tay Đông.

- Cho anh đầu to kẹo nè. Em không ăn nữa đâu.

- A, cảm ơn! Để buồn buồn anh Đông sẽ đem ra nhai. Mà nè, tóc của em cũng ngộ lắm đó, đừng có cười anh hoài, Vũ “phụng phịu” ạ! – Đông quay sang Lan:

- Về luôn nghe Lan!

- Ờ chào!

Lan thẳng xe trước cửa nhà, mở cửa và định bước vào thì thấy Vũ cứ đứng tần ngần sờ tóc, Lan gọi:

- Vào nhà Vũ ơi, nghĩ gì thơ thẩn vậy?

- Không! Em nhớ lúc nãy chơi vui quá chị ơi. Mai em về chắc là buồn lắm.

- Có gì đâu. Thì Tết em lên gặp mấy anh chị. Nhưng sao em về giờ này? Ở lại chơi hai, ba bữa nữa biết kết quả thi đại học của bọn chị luôn. Ở lại đi, nhé!

Mái tóc lờ cỡ của Vũ lại đóng đưa:

- Mẹ đã dặn em về để trông nhà. Ngày mốt là ba mẹ đi học chính trị hết rồi. Chị Hai thì còn lo luận án tốt nghiệp, không có về nhà.

- Ờ há, giáo viên thường hè năm nào cũng học chính trị. Thôi đành tiễn em ra đi, chứ sao. Hi hi...

- Chị này!

Hai chị em đi tắm rồi rúc vào giường, bên kia bà đã ngủ từ lâu. Vũ nhắc lại trò chơi lúc nãy, cô cứ sợ mình sẽ không bắt được tay ai. Không ngờ bỗng mình tự đặt rồi tự sập. Đúng là “gậy”... bà đập lưng bà! Lan cười rúc rích trong chăn:

- Hồi nãy chị định giơ tay ra nhưng thấy kỳ quá! Lúc đầu suýt nữa là em chụp được tay Trí rồi nhưng cậu ta rút lại.

- Thiệt hả chị?

- À, Trí hổng có ý gì đâu, phản xạ tự nhiên ấy mà. Cuối cùng Đông đã đưa tay ra đó!

- Chị nói anh Đông đưa tay để em chụp á?

- Ừ. Giờ này chắc hẳn đã... xui khi thấy con chuột cao su to tướng của hai chị em mình há! Ờ, Đông cũng thông minh thiệt, giải được câu đố của em. Mà nè, còn câu đố của Đông, hổng lẽ em giải không ra. Em là “vua” mờ.

- Em giải được chứ.

- Thật sao? Là thế nào? – Lan xoay sắp người, quay đầu qua phía Vũ.

- Thế này nhé, chỉ cần hỏi một trong hai cô gái sinh đôi, cô nào cũng được, rằng: “Nếu tôi hỏi cô kia rằng quả táo nào có độc thì cô kia sẽ chỉ quả nào?”. Nếu cô gái mà mình hỏi là luôn nói thật thì cô ta biết rằng người chị em song sinh của mình sẽ nói dối, trái có độc thành trái không độc. Vì thế, cô ta sẽ chỉ cho mình trái không độc. Còn nếu cô gái mà mình hỏi lại là người luôn nói dối thì cô ta cũng biết người kia nhất định nói thật. Song, vì tật nói dối của mình, cô ta sẽ chỉ ngược lại điều cô nói thật trả lời. Như vậy, với một người bất kỳ mà mình hỏi sẽ đều được chỉ vào trái táo không có độc.

- Chà, khó dữ nha! Sao lúc này em không giải?

- À... thì... em vừa mới nghĩ ra.

Nói rồi Vũ nhắm mắt lại mặc cho vẻ suy nghĩ cực kỳ của Lan. Thật ra Vũ không muốn nói ra lời giải với Đông làm gì. Lần đầu tiên Vũ không kiên quyết thắng trong trò chơi câu đố.

“Cậu bé tóc mây” cái nắm tay lúc này đến bây giờ Vũ còn thấy nóng nóng, ngộ ghê! Không ngờ... “Chà, cậu bé tóc mây của tôi cũng dễ thương thiệt! Nếu không nhờ cậu giải vậy thì tôi “quê” quá chừng rồi. Cảm ơn cậu. Nhưng tôi phải tạm biệt cậu rồi. Tạm biệt mà không nói một lời. Tạm biệt “cậu bé tóc mây” của tôi.”

Chương 4

Mùa xuân về, Vũ lại vượt hơn 100 cây số để gặp cậu bé tóc mây. Hai năm trôi qua kể từ ngày biết nhau, Tiểu Vũ đã gặp lại Đông trong khoảng thời gian ít ỏi của vài ngày Tết. Từ khi có kết quả đại học, nhóm của Lan mỗi người rẽ sang một hướng nên thường không có mặt đầy đủ. Đông và Trí là hai người dễ gặp nhất. Tính của Đông thích tụ họp thật đông bạn bè cùng nhau đi chơi nên rủ một tiếng là cậu đến ngay. Mỗi lần gặp mặt, Đông đều chào Vũ bằng một câu và một cái nhướn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ủa, Vũ mới lên hả?”. Mặc dù có khi Đông biết Vũ đến từ lâu. Vũ cảm nhận được rằng, với cậu bé tóc mây, cô vẫn chỉ là em của một người bạn, một cô em gái đen đúa và vụng về. Nhưng trong vô thức, Vũ cứ nhớ đến Đông. Vũ thấy lòng khó chịu và bứt rứt không an. Và còn tiếc cho khoảng thời gian quá dài không được nhìn thấy Đông, cậu bé tóc mây! Khi gặp được rồi lại thấy lòng buồn bã, vì Đông đối với Vũ cứ như thế, không có gì thay đổi, không nhạt nhẽo hơn mà cũng không thân hơn.

Mùa hè năm ấy là một mùa hè dài hơn thế kỷ khi Vũ phải ở lại trường học ngoại khóa và tập huấn cho giải bóng rổ khu vực trung học. Những cơn mưa rào rích chỉ khiến Vũ càng buồn thêm. Hứng thú ngắm mưa vẫn còn nhưng với một tâm trạng khác hẳn. Vũ cứ nhìn mãi chiếc điện thoại mà không dám gọi cho Đông, chẳng vào dịp gì, nhưng lâu lắm rồi. Mỗi lần chạy xe ngang qua bưu điện. Vũ lại muốn ghé vào. Chẳng biết dạo này Đông ra sao. Trong những lá thư chị Lan gửi cho Vũ, thỉnh thoảng có nhắc đến Đông một cách qua loa đại khái. Vũ cũng không dám hỏi gì. Chẳng biết từ bao giờ, Vũ cảm thấy rất khó khăn khi nhắc đến Đông. Có lẽ, từ cái mùa xuân Vũ nhìn Đông chở Thy khi cùng đi chơi Tết. Hình ảnh ấy cứ ám ảnh Vũ, khiến Vũ nhói lòng. Cậu bé tóc mây không phải là bạn thân của Vũ, Vũ không có quyền gì bức bối. Nhưng Vũ không quên được. Thúy Ngọc đã bảo với Vũ rằng: “Mày đừng có nhớ tới nữa, hãy coi như không có gì! Dù sao thì từ nào đến giờ mày có quan tâm đến lũ con trai đâu. Cứ xem hẩn như những tên con trai khác! “Đại tỷ” ời, mày chỉ là đang trải qua thời kỳ rung động thôi. Rung động đầu tiên ấy mà!”.

“Rung động?” Vũ chưa từng nghĩ, không ngờ nó lại đến với mình như thế..

*

- Chuyển bóng!

- Phòng thủ! Phòng thủ!

Trận đấu đang đến hồi quyết liệt. Chỉ còn 6 phút nữa là hết hiệp hai mà đội trưởng bạn vẫn đang dẫn trước 9 điểm. Thầy huấn luyện đã thay Vũ ra để cô nghỉ lại sức, thầy vỗ nhẹ lên tóc cô:

- Bình tĩnh chờ đi! Em sẽ ra vào những phút chót.

- Nhưng thầy ơi...

- Không sao đâu. Chúng ta sẽ thắng!

Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của thầy, Vũ tạm yên tâm. Nhưng các bạn trong sân đã đuối sức, lại xuống tinh thần. Đội bạn là đội bóng nặng ký nhất trong khu vực, lợi thế nhiều về chiều cao và thời gian tập luyện hơn hẳn hai năm. Nếu thắng trận này, đội bóng trường Tiểu Vũ mới có cơ hội được cử đi Huế dự giải toàn quốc. Đó là ước mơ lớn nhất của Vũ lúc này. Hết hè, Vũ bước vào lớp 12 và sẽ không còn được tham gia vào đội bóng của trường nữa. Nhìn cả đội ai nấy đều bị thương khi tranh bóng: rách da, sưng má vì những pha va chạm, Vũ thấy thương các bạn quá. Các bạn đã phải thi đấu cật lực lắm mới giữ được tỷ số chênh lệch không quá cao. Lúc đầu, Vũ còn sợ sẽ thua đậm. Nhưng bây giờ Vũ muốn thắng! Chẳng lẽ công sức đã bỏ ra lại không có kết quả gì?

May sao, Duyên, cô cầu thủ cao nhất đội bóng vừa ném bóng vào rổ ở khu vực 3 điểm. Vũ nhảy căng lên, còn 6 điểm nữa! Tinh thần của đội bóng bắt đầu phấn chấn lên thấy rõ. Ngay lập tức thầy huấn luyện ra hiệu thay người. Thầy đẩy nhẹ vai Vũ và nói khẽ:

- Em thay vị trí trung phong của Duyên! Khống chế toàn cục trận đấu và ghi điểm ở mọi vị trí, nhé! Thầy tin em.

- Dạ!

Vũ đáp rõ to rồi chạy vào sân, cuối cùng, thầy cũng lại đưa Vũ vào vị trí trung phong. Thầy muốn Vũ gây bất ngờ và lập kỳ tích! Vũ hoàn toàn nắm được ý thầy. Thầy đang thực hiện một chiến lược, chiến lược “những chú lùn”! Còn 3 phút nữa...

- Lên đi, các bạn! – Vũ hô to.

Đội bạn vẫn đang có bóng và mở đợt tấn công mạnh mẽ. Muốn ghi thêm điểm rồi chuyển sang phòng thủ cuối trận hả? Đừng hòng! Vũ thầm nghĩ và lao ra chặn bóng. Chuyển! Họ chuyển ngay trên đầu Vũ và các bạn. Bóng bật bảng! Vũ đã đoán trước được điều này, song, cô bị dồn vào một tư thế bất lợi. Vũ chợt nhớ tới lần bắt bóng với anh Hoàng, đối thủ là một bức tường sừng sững. Vũ hạ thấp trọng tâm cơ thể “chiến thuật của những người lùn”. Nhanh như chớp, Vũ lòn qua kẽ nách đối thủ, ẩy nhẹ vai và đón bóng. Khống chế toàn cục!

- Tấn công!

Vũ vừa thực hiện một cú bắt bóng bật bảng thật đẹp, nhảy cao hơn cả đối thủ cao gần 1m70. Sức bật của đôi chân. “Kinh khủng!”. Vũ chỉ nhớ có thể và lao vùn vụt về phía trước.

Như một vận động viên điền kinh chạy lách qua các chướng ngại vật. Vũ kết hợp tốc độ và kỹ thuật lườn lách

của con lươn để vượt qua rào chắn của đội bạn. Vừa có được một vị trí thuận lợi, Vũ ném bóng ngay:

- Vào!

Còn 4 điểm nữa. Phải làm sao? Làm sao để thắng? Câu hỏi ấy thúc giục Vũ tiến lên, chèn, giật, chuyền bằng những động tác thật nhanh, thật chính xác. Một lần nữa lại là Vũ làm cho cả sân bóng sôi động lên khi cô bật người như một mũi lao đón bóng giữa đường chuyền của hai thành viên đội bạn. Lập tức Vũ chuyền bóng sâu vào người bạn đã chờ sẵn phía trong. Bằng đường bóng cơ bản, người bạn ấy đã ghi thêm 2 điểm cho đội nhà.

- Phòng thủ! Không để cho ghi điểm nào, chúng ta sẽ thắng! – Vũ hét.

Cả sân vận động dậy lên. Đội bạn sau những phút bất ngờ trước những đợt tấn côngồ ạt của đội bóng trường Tiểu Vũ, bây giờ đã lấy lại tinh thần và phản công. Hơn nữa hàng phòng thủ của họ khép chặt như đổ bê-tông. Còn 1 phút! Một phút thôi và đội bạn đang mở đợt tấn công. Vũ và các bạn lập tức lùi về sân cản bóng. Một hậu vệ của đội trường Vũ vừa bị ngã vì một cú huých vai. Do lỗi của bạn ấy phòng thủ không tốt, trọng tài không thổi phạt. Khoảng trống! Vũ tức tốc chạy vụt qua.

- Ối!

Vũ nghe một cú thúc mạnh vào bụng. Bạn nữ giữ bóng thật nhanh đã lui người lại và tư thế tấn chắn của Vũ bị phá. Cô còn bị va chạm mạnh vào bụng. Các bạn cô hét lên nhưng Vũ lập tức đứng dậy. Đến rồi rồi! “Không thể thế được!”. Vũ hét và lao đến thật nhanh.

- Bốp!

Bóng suýt nữa đã vào rồi nhưng Vũ vừa kịp tạt tay vào bóng cú đập ruồi rất hiệu quả! Sức mạnh tinh thần đã nâng chân Vũ lên. Cô nhồi bóng thật nhanh về sân bạn. Sắp hết giờ! Vũ chỉ còn nghe gió thổi ù ù hai bên tai, tim cô muốn nổ tung trong lồng ngực. Ngay lúc Vũ gần tới vị trí gần ném được thì... một mũi giày nặng trịch dẫm lên mũi giày của cô.

- Á!

Vũ cảm giác như ngón chân cái của mình đang nát ra. Cô quỵ xuống nhưng vẫn co người quặp trái bóng vào bụng.

- Vũ ơi!

- Số 8 cố lên! Cố lên!

Vũ nghe thấy tiếng gọi rất lớn, khắp sân bóng vang lên. Tiếng gọi số áo của Vũ. Mọi người ủng hộ cô. Còn nữa, Vũ nghe tiếng gọi của đồng đội, của thầy, của cả trường. Vũ còn nghe thấy tiếng của cậu bé tóc mây nữa, tiếng của cậu bé tóc mây dội vào lồng ngực Vũ, ở chỗ trái tim. “Vũ đã xoay chuyển tình thế trận đấu đến thế này, Vũ không thể quy!” . Còi vẫn không vang lên, đội bạn không có lỗi ư? Sắp hết giờ! “Vũ ơi! Cố lên!”.

Trong một tích tắc, Vũ ôm bóng gượng dậy. Cả sân bóng ngập tiếng vỗ tay và hét hò cổ vũ. Trước mắt Vũ là đồng hồ của trận đấu. Còn 30 giây! Vũ đưa mắt nhìn quanh. Không kịp. Vũ không thể chuyền, toàn đội đã bị “đóng băng”, chuyền thì không kịp, không được, và Vũ đã ôm bóng trên tay rồi. Vũ không thể bước thêm bước nào nữa. “Làm sao? Chẳng lẽ mình phải thua? Không! Không được...!”. Vũ xoay ra sau lưng, rồi còn cách không xa lắm nhưng có cả một rừng tay chắn bóng nữa kia. Vũ lại xoay người trở ra, lưng đối diện với rổ. Tim Vũ đập thình thịch, thình thịch. “Đây là cú nhảy cứu nguy đấy, nhớ nhé em!”. Cú nhảy cuối cùng, cú nhảy anh Hoàng đã tập cho Vũ, cú nhảy

anh học trên phim. “Lạy chúa! Xin giúp con ném chính xác, con chỉ có một cơ hội mà thôi!”. Và rồi Vũ làm một động tác giả về phía trước như muốn chuyển bóng, những cánh tay sau lưng Vũ vừa hạ xuống là cô bật người xoay trên không. Ném! Giây phút ấy Vũ có cảm giác như mình chơi vui trên không trung. Bất chấp vết thương ở bụng, bất chấp ngón chân tụ máu, Vũ dồn hết sức lực và nhảy, và ném! Không còn gì để mất nữa, thành công hay thất bại là ở giây phút này. 6 phút vừa qua đội của Vũ đã lập nên một kỳ tích, ghi điểm liên tục và không để lọt vào rổ một quả nào. Vũ phải tạo nên, tạo nên một kỳ tích. Vũ ngã huych xuống sân khi vừa ném xong. “Có vào hay không?”.

Hoét! Tiếng còi kết thúc trận đấu đã vang lên, cũng là tiếng còi ghi điểm. Cú ném 3 điểm.

- Vào rồi!

- A... vào! Thắng! Thắng rồi!

- Số 8! Số 8!

- Tiểu Vũ! Tiểu Vũ! Tiểu Vũ!...

Ngay lập tức, cả đội ulla đến nâng Vũ dậy, cô mỉm cười. Thì ra Vũ đã đứng ở vị trí ném bóng 3 điểm, vậy mà cô lại thấy gần. Thật là lạ...

*

Chiến thắng vừa qua vẫn còn âm vang trong lòng Vũ. Thật không ngờ! Vũ đã tiến gần được ước mơ, giải đấu toàn quốc dành cho nữ sinh trung học! Cả khối 12 cũng xôn xao hẳn lên. Tiểu Vũ đã làm cho nữ sinh cả trường được dịp trả đũa thói hống hách của những tên con trai lúc nào cũng cho thể thao thuộc về riêng họ.

Vũ ngồi trong lớp ngắm mây trôi ngoài cửa sổ. Thúy Ngọc nhìn ngón chân cái của Vũ, hỏi:

- Còn nhức hông? Nó đen thui một cục rồi, máu bầm đó!

- Ờ, bết nhức rồi. Miễn đừng chạm đến nó.

- Mà cũng liều thật! Mấy bữa mà ở nhà húp cháo tao thấy xót gì đâu...

- Nhưng dù sao cũng thắng. Đền bù xứng đáng rồi còn gì. Mà ngồi đi.

Vũ nhích người vào chừa một phần băng ghế cho Thúy Ngọc. Ngọc ngồi xuống, nhìn Vũ, cười lém một cái rồi thì thầm vào tai Vũ:

- Ê, tao nói cái này cho mà nghe nha! Hôm mà ngã xuống sân đó, trận đấu vừa xong là Quốc và Bảo lao ra cùng một lúc luôn. Hai “ông” ấy lo cho mà lắm! Tội nghiệp, mấy hôm mà nghỉ ở nhà, tội hần không dám đến thăm, mà cứ lôi kéo tao đi cùng. Mà hỏng ngờ đâu. Cả hai đều lần lượt kéo riêng tao ra để nhờ bày cách “chinh phục” mà. Tội nó thích mà thiệt rồi...

Vũ lắc đầu. Cô cúi người lôi tập từ trong hộp bàn ra, nói rành rọt:

- Mà lại nữa rồi. Nói hoài về tội nó chi vậy? Chơi thân với nhau từ năm lớp 10, mà cũng biết, tội nó sợ tao một phép. Hổng có gì đâu!

- Nhỏ này! Cả lớp đều biết chứ có phải tao “ăn ốc đoán mò” đâu. Mà cũng nên để tâm một chút, thời gian làm

thay đổi tình cảm. Dù sao tội mày đều là bạn của tao. Thấy tội nó buồn, tao cũng tội! Hay là...

- Thôi! Tao không muốn nghe nữa, mày đừng nói. - Vũ quay mặt đi.

- Vì... cậu bé tóc mây gì đó chứ gì? Vũ ơi, mày tỉnh đi, tao lo cho mày nên mới nói. Người ta thì vô tình mà lại cách xa nữa. Mày nuôi hoài hình ảnh đó sao?

Vũ giằng mạnh quyển tập xuống bàn. Cả lớp giật mình ngó sang bàn của Vũ. Vũ mỉm cười gượng gạo với các bạn rồi hạ giọng:

- Xin lỗi nha Ngọc, tao hơi nóng. Nhưng tao cứ nghĩ mày là bạn thân sẽ hiểu và ủng hộ tao! Tao không muốn nói đến mấy chuyện này nữa.

Rồi Vũ bước ra hành lang bỏ lại sau lưng ánh nhìn ngơ ngác của các bạn.

Bầu trời xám xịt chuyển cơn mưa cuối hè, gió ào ạt thổi. Vũ cứ đứng đấy để gió thổi tung mái tóc gần chạm vai. Quốc và Bảo là hai người bạn rất thân của Vũ. Nhưng không hiểu sao dạo này, tình bạn trong sáng ấy lại bị khuấy đảo bởi những chuyện không đâu. Vũ giận lắm và buồn nữa. Thà rằng họ cứ xem Vũ là “con vịt xấu xí như trước kia còn hơn. Nhìn lại vóc dáng của mình. Vũ biết nó đã thay đổi nhiều... Da sáng hơn và tóc cũng đen mượt hơn. Những đường nét trên gương mặt trước đây Vũ không thêm để ý, giờ đây cũng trở nên thanh tú hơn nhiều. Cô thiếu nữ trong Vũ sau thời gian ngủ muộn đang thức dậy và vươn ra một dáng vẻ rất yêu kiều. Chẳng lẽ đó lại là nguyên nhân của bao rắc rối? Vũ không thích, cách nhìn của Vũ với cuộc sống thật ra không thay đổi bao nhiêu. Vũ không quen được với những thay đổi quanh mình. Vũ không biết có phải vì cậu bé tóc mây hay chẳng, nhưng Vũ chỉ biết, Vũ chán cảnh Quốc hay Bảo lăng nhăng theo Vũ nói những điều nhăng nhít, làm những việc ngốc nghếch. Ngày trước thì khác, cả ba gặp nhau là cười đùa, hét hò ồm tỏi. Nhớ lại, Vũ thấy lòng tràn ngập niềm vui. Vũ ước được trở lại những ngày ấy.

Thúy Ngọc bước đến cạnh Vũ nói nhỏ:

- Tao xin lỗi... có lẽ, tao không đứng trên quan điểm của mày để suy xét. Đừng giận tao.

Một cơn gió mạnh thổi đến làm rạp những cành phượng mỏng manh. Hoa phượng rơi đỏ thắm. Vũ rùng mình vì lạnh, cô kéo tay Ngọc:

- Vào thôi! Lạnh quá...

*

Vũ vất vả lắm mới lên đến con phố này. Vũ đang đi đến căn nhà màu xanh. Khung cảnh rất quen thuộc, mấy năm rồi mà chẳng có chút đổi thay. Có điều, hình như là âm u hơn trước. A! Cậu bé tóc mây kia rồi! Cậu ta đã đi đâu vậy nhỉ? Vũ gọi, nhưng cậu ta không nghe. Vũ chạy nhanh đến gần như có thể chạm vào cánh tay của cậu. Vũ lại gọi thế mà cậu ta vẫn bước đi một cách bình thường. Dường như, Vũ gọi không ra tiếng, miệng Vũ không phát ra tiếng. Sao thế? Trời ơi, Vũ muốn khóc, Vũ đứng cạnh cậu bé tóc mây mà không gọi được! Vũ khóc rưng rức và với tay định chạm vào cậu bé tóc mây, nhưng cái Vũ chạm được chỉ là một khoảng không. Cậu ta không hiểu sao lại đang ở trong nhà, trên gác, cửa sổ mở toang. Cánh cửa sắt cũng mở toang. Cậu bé tóc mây trông thấy Vũ rồi. Vừa chạm phải ánh mắt của cậu ta mà... Nhưng cậu ta lại nhìn Vũ bằng ánh mắt thờ ơ, lãnh đạm. Vũ muốn vào nhà, vào nhà để hỏi xem tại sao cậu bé tóc mây lại nhìn Vũ như vậy. Vũ muốn bước mà đôi chân lại cứng đờ. Tê lắm! Đau lắm! Mùi hương hoa lài không ngừng xông lên mũi, Vũ vùng bước đi. Vũ giật mình tỉnh giấc. Mồ hôi vã ra đầm đìa. Chân Vũ bị chiếc gối ôm đè lên tê cứng.

Vũ ngồi bật dậy trong bóng đêm. Giấc mơ này đến với Vũ không biết bao nhiêu lần. Có lúc, Vũ khóc ngay khi

đang ngủ. Căn nhà màu xanh ấy trong giấc mơ Vũ chưa hề bước vào được. Trong giấc mơ, Vũ chưa hề nói được với Đông câu nào. Chẳng lẽ cậu bé tóc mây lại xa vời đến thế sao? Vũ không tin! Khoảng cách với Vũ không là gì cả! Một năm Vũ chỉ cần đến và gặp Đông một, hai lần là Vũ đã cảm thấy vui lắm rồi. Tình bạn không sợ gì khoảng cách phải không? Cậu bé tóc mây mãi mãi là cậu bé tóc mây thôi! Vũ tin như thế. Giấc mơ có buồn đến đâu thì cũng chỉ là giấc mơ. Vũ chẳng sợ! Nhưng sao tim Vũ đập mạnh thế này, nó đập từng nhịp thốn thốn.

“Cậu bé tóc mây của tôi ơi, tôi chưa hề nghĩ sẽ mong về cậu nhiều như thế, mơ về cậu nhiều như thế. Cậu đã phá tan khoảng trời vô tư và đầy kiêu hãnh trong tôi. Cậu và tôi và khoảng cách không gian vời vợi đó, đến bao giờ mới gần lại được?”.

Vũ ngồi lặng yên cho đến sáng.

Trưa hôm ấy, Vũ điện thoại cho Đông. Cô muốn nghe một lời động viên của cậu trước khi đi Huế và để xoa dịu lòng mình.

Chuông điện thoại reo bấy lâu là tim Vũ đập loạn xạ bấy lâu.

- A lô?

- Anh Đông hả? Nhận ra ai không?

- ...

- Chắc, thật đáng chết!

- A, Tiểu Vũ hả? Lâu rồi em mới điện cho anh nên... Gọi cho anh Đông có gì không?

Vũ đổi ống nghe sang tai phải, cười:

- Anh Đông nói một câu ủng hộ tinh thần em đi. Em sắp đi Huế dự giải bóng rổ toàn quốc.

- Thật sao? Giỏi quá ta! Ráng thi đấu nghe, anh Đông chúc Vũ chiến thắng.

- ...

- Còn gì không em?

- Ờ... Anh không hỏi bao giờ em về à?

- À...

- Anh dạo này sao?

- Vẫn bình thường.

- Vậy em, em... gác máy, em gác máy nha?

- Vậy thôi há, nhớ mang tin chiến thắng về nghe Vũ “phụng phịu”.

Cup! Đầu dây bên kia đã đặt máy xuống. Vũ thẩn thờ. Đông không thềm hỏi mình dạo này ra sao? Vũ nghe nổi chua chát dâng lên khóe mắt. Sao lại vô tình như thế. Cậu bé tóc mây của cô thật vô tình.

Vũ bước ra khỏi buồng điện thoại mà lòng tràn ngập niềm đau. Đây là lần thứ ba cô điện thoại cho anh từ ngày quen biết. Hai lần trước cô cũng thấy buồn. Nhưng dường như nỗi buồn ngày càng sâu, càng nặng. Nhất là dạo gần đây, không hiểu sao Đông thường rất ngại nói chuyện với Vũ qua điện thoại, đã không còn sự hớn hởi ngày đầu. Vũ như quên đi rằng, mình là một cô gái đang lớn, còn Đông giờ là một thanh niên. Có những chuyện Vũ chưa kịp nhận ra thì Đông đã lờ mờ đoán được. Vũ thoáng nghĩ đến điều đó và cảm thấy thật xấu hổ cho mình.

Ngập chìm trong những nghĩ suy, Vũ cho xe chạy ra đường phố lúc nào không hay.

- Tin! Tin...

Dường như có một cái gì đó vượt qua rất nhanh bên phải Vũ.

- Á...

- Rầm...

Vũ nghe buốt ở vai và bóng tối đổ ập xuống đầu.

Chương 5

Mái tóc dài xõa tung trong gió, Tiểu Vũ thả bộ trên sân vận động. Buổi sáng thật trong lành. Vũ trông thấy một chú chim ngủ nướng, có phải là chú chim của 3 năm trước không? Gặp bác làm vệ sinh sân vận động, Vũ gật đầu chào với một nụ cười tươi rói.

- Bác nhớ ra cháu!

- Dạ?

- Dù đã hơn 2 năm cháu không đến, nhưng bác vẫn nhận ra. Cháu luôn chạy thể dục đến đây một mình và luôn chào bác bằng một nụ cười. Mấy ai đến sân vận động này mà nhìn đến bác.

- Dạ... bác vẫn khỏe chứ ạ?

- Khỏe! Cháu xinh hơn trước thật đấy, mái tóc cũng khác. Thôi, cháu đến sân chơi của mình đi!

- Vậy cháu chào bác!

Vũ lại bước tiếp trên lối cỏ, ngang sân bóng đá, cô ghé mắt nhìn vào. Người cô trông thấy đầu tiên vẫn là cậu bé tóc mây với nụ cười trắng lóa. Riêng mái tóc, cậu đã cắt ngắn đi. Vũ cảm thấy nao lòng! Không còn mái tóc ấy nữa. Vũ có còn được gọi Đông là cậu bé tóc mây nữa không? Cậu bé tóc mây của Vũ...

- Vũ! Phải Vũ không?

Vũ giật mình, lau vội dòng nước mắt và quay lại:

- Anh Hoàng?

- Đúng là Tiểu Vũ rồi! Em khác quá. Anh cứ sợ mình nhìn nhầm. Sao không đến sân bóng rổ mà lại đứng đây?

- Dạ... bây giờ em đang đến sân bóng đây.

- Vậy mình đi!

Hoàng đi cạnh Vũ với niềm vui không che giấu. Anh cười nói huyên thuyên rồi chợt thấp giọng:

- Hè năm ấy sao em về quê mà không nói tiếng nào? Anh cứ tưởng không còn gặp lại em nữa chứ.

- Em vừa thi đại học xong, lên đây định nhờ anh chỉ giáo thêm...

- Thật sao? Thế thì tốt quá!

Vũ đưa tay gỡ những cọng tóc dính trên mặt, cô mỉm cười và cùng Hoàng đi đến sân bóng.

Những chú chim trên cành bỗng cùng hòa lên tiếng hót lạnh lớt chào bình minh.

*

Vũ ăn sáng chung với đội bóng và trở về nhà lúc hơn 8 giờ. Vũ hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy ngoài cửa có 2 chiếc xe máy lạ. Vũ ngần ngại chưa kịp bước vào thì đã nghe tiếng chị Lan reo lên:

- Tiểu Vũ về rồi kìa! Sao giờ này mới về hả em? Vô lệ lên đi em.

- Em đi ăn sáng với...

Vũ chưa nói hết câu đã khựng lại. Uy Đông! Vũ không nhìn nhầm. Đông đang ngồi trên chiếc ghế tựa và quay mặt ra nhìn cô. Có cả Trí nữa.

- Sao lại ở đây? Lúc sáng còn ở sân bóng mà... – Vũ lẩm bẩm một mình rồi hấp tấp bước vào nhà.

Vũ suýt không tự chủ được khi cười xã giao với “hai người khách”. Cô không ngờ lại gặp được Đông sớm như thế! Trí mở lời:

- Tiểu Vũ càng lớn càng xinh à nha! Em để tóc dài luôn hả?

- Ơ... dạ! Thì tạm thời là thế!

Vũ ngồi móm ở mép đi-văng và khẽ liếc nhìn về phía Đông. Một năm rồi. Đông cũng đã đổi chiếc 50 cũ kỹ thành một chiếc Dream mới.

Đông ngược cặp mắt nâu vàng lên nhìn Vũ. Đúng hơn là nhìn cánh tay trái của cô. Đông hỏi giọng ân cần:

- Tay em lành hẳn rồi chứ? Cũng lâu rồi, nhưng có chơi bóng lại được không?

Lan cười bối rối:

- Lúc đó em dặn chị không được nói với ai. Nhưng em đâu có dặn là đến bây giờ cũng không được nói. Hi...

- Chị thật là... - Vũ khẽ trách chị rồi lại ngồi im lặng.

Vũ nhớ lại ngày ấy, cái ngày đen tối nhất trong cuộc đời của cô. Điện thoại cho Đông xong, Vũ rời khỏi bưu điện trong tâm trạng không được vui và không chú ý đến đường chạy. Một chiếc xe gắn máy vượt sai luật về phía bên phải Vũ khiến Vũ chói với ngã xuống đường. Kết quả là tay và chân trái bị chấn thương, Vũ phải nằm viện gần một tháng trời. Những ngày nằm trong bệnh viện, vừa ôn bài trên lớp vừa khắc khoải đợi tin của đội bóng của trường quả thật là địa ngục đối với Vũ. Vũ đã cố gắng biết bao nhiêu để dự giải toàn quốc! Thế mà chỉ trong phút chốc tất cả đã tan thành mây khói. Vũ không muốn Đông biết chuyện xảy ra với mình. Càng không muốn nó xảy ra vào cái ngày cô điện thoại cho anh. Nhưng giờ đây, khi nghe Đông hỏi cô cảm thấy uất ức. Đông chẳng quan tâm gì đến tin của Vũ cả. Nếu chị Lan không nói chắc mãi mãi Đông cũng không biết. Hỏi han ư? Đến giờ mới hỏi thì...

- Vũ! - Đông gọi - Sao anh Đông hỏi mà em nín thinh vậy?

- Anh thấy cũng biết rồi! Chờ anh hỏi thì người ta chết cũng rã xương luôn rồi - Vũ đột nhiên nổi cáu lên và trả lời Đông một cách hết sức giận dữ.

Khi sức nhìn lại thì Vũ thấy cả ba người đang trở mắt ngạc nhiên. Vũ đưa tay che miệng mình và thở ra:

- Em xin lỗi. Tự dưng em nghĩ sang chuyện khác. Cũng may, đó chỉ là xe gắn máy, nếu là xe tải thì... Em ra đường hay lơ đãng lắm! Còn tay của em thì bình phục hẳn rồi. Cảm ơn...

- Anh Đông vẫn mong là em sẽ chiến thắng đó! Không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Em đừng buồn, chơi giỏi thì còn thiếu gì cơ hội.

- Em không buồn đâu. Em sẽ bắt đầu lại...

- Ái chà! Đông bữa nay nói chuyện ra vẻ anh cả quá ta! Lớn thiệt rồi - Lan nhìn Đông với ánh mắt tinh nghịch hồi lâu rồi chen lời Vũ.

Trí cười ha hả:

- Thăng Đông mà người lớn hả? Trời ơi, thấy vậy thôi, chứ còn khờ lắm! Nhiều lúc làm những chuyện “tui” còn phải giật mình. Để tui nói cho mà nghe!

- Sao?

- Hôm bữa hai thằng vô quán uống nước. Gặp ngay bà lão ăn xin bịt mắt bít bùng nhưng “tui” đâu có lạ gì. Bà ấy chuyên lừa gạt lòng thương của người khác. Tui từng chứng kiến “bả” cười hô hố khi vừa xin được của một người khách sộp. Thế mà mặc cho tui đạp chân nó cỡ nào, thằng Đông này nè, vẫn móc tiền ra cho. Xong, nó còn la toáng lên: “Sao mày đạp chân tao?” Thiệt tình...

- Mày lại lôi chuyện đó ra nữa rồi. - Đông đáp - Biết ai lừa, ai không lừa. Thấy thương người ta thì cho thôi. Có gì đâu.

Trí không chịu thua, tiếp lời:

- Chưa hết! Cái bữa tao rủ mày đi bằng xe đạp vô nhà nhỏ bạn tao, mày nhớ không? Đã trễ hẹn rồi, mày lại còn rượt te te theo cái dì nào hồng biết. Vũ với Lan biết không nó chạy theo một quãng thật xa để đuổi kịp người ta chỉ để nói: “Dì ơi! Dì chưa gác chân chống xe!”. May, dì đó chạy chậm, nếu không chẳng biết mày rượt tới chừng nào.

- Mày cần nhằn suốt từ bữa đó đến hôm nay luôn. Mệt quá. Mai mốt tao gọi mày là “ông cần nhằn”.

- Ờ, đỡ hơn... thẳng khờ.

Lan và Vũ lắc đầu trước lối tranh cãi giống hệt con nít của Trí và Đông. Để ngăn cả hai khỏi lôi tiếp những lý lẽ của mình ra, Vũ nói lảng sang chuyện khác:

- Anh Trí, còn muốn chơi trò câu đố nữa không?

Trí ồ lên và câu chuyện lại bắt đầu sôi nổi.

Giữa những câu đùa cợt, Vũ lặng nhìn cậu bé tóc mây của cô. Đã không còn vòng tóc bông bênh. Hai cánh tay cũng ít khoát lên khoát xuống khi nói chuyện nữa. Đông đã chứng chạc hơn nhiều. Vũ chợt cảm giác về cái ấm nóng của lần chạm tay bất ngờ, lâu lắm rồi, chắc là Đông cũng đã quên.

Trí nói Đông ngờ nghệch, Vũ không nghĩ thế chút nào. Đông có một tấm lòng đẹp. Vũ biết Đông đã dành hết số tiền dành dụm suốt mấy tháng làm thêm và tiền quà Tết của mình để giúp một người bạn đóng học phí học kỳ II. Với số tiền đó, Đông định dành để học thêm một khóa tin học nâng cao cho chuyên ngành Đông phải học vào năm sau. Đông đã dạy cho Vũ bài học giản dị về lòng thương người và tình bạn. “Thấy thương người ta thì cho...”.

3 năm trôi qua tất cả đã là quá khứ. Bây giờ mọi việc đã khác, Đông khác, Vũ cũng khác. Ba năm trước Vũ không biết thế nào là thích hay không thích một người đặc biệt. Vũ chỉ hành động theo cảm giác. Cảm giác thân thuộc đã mang Vũ đến gần Đông, cô đến gần Đông mà luôn thắc mắc vì sao lại thế. Còn bây giờ, bây giờ lại là một câu chuyện khác.

*

Sáng nay, có một chuyện hết sức bất ngờ đối với Vũ. Cậu bé tóc mây bỗng đâu lò dò đến sân bóng rổ và đứng nhìn Vũ suốt một hiệp đấu. Đến khi giải lao, Vũ mới giật mình thấy Đông đứng đấy tự hồi nào. Vũ chạy đến:

- Sao anh biết em ở đây?

- Ờ... Thật ra anh Đông định rủ Vũ tận dụng những ngày hè này chơi bóng lại. Anh Đông sang đây xem thử rồi mới nói với em không dè.

- Không dè em đến đây trước rồi phải không?

- Ừa... em chơi xong chưa, anh Đông sẽ khao em bữa sáng?

- Thật không? Chờ em một chút.

Vũ nhảy chân sáo đến chỗ Hoàng, tóc cô cột vổng đuôi ngựa lắc lư. Hoàng nghe Vũ nói mà mắt anh để nơi cậu con trai đứng cạnh hàng rào. Hoàng lại hỏi:

- Bạn... của em hả?

- Bạn của chị em. Thôi, em về trước nha!

Trông theo dáng Vũ chạy về phía người ấy, Hoàng thấy lòng thấp thỏm. Anh cảm nhận một sự “đe dọa” đến gần mình.

Đi bên Đông, Vũ cảm thấy thật hạnh phúc và bình an. Tiếng chim hót sáng nay dường như cũng hay hơn mọi ngày. Đông nghiêng đầu, hỏi:

- Em đến đây chơi bóng từ lúc nào vậy?
- Từ năm lớp 10 kia! Bây giờ mới lại đến. Vì những lần sau lên đây đều vào dịp Tết cả, anh nhớ không?
- Nhớ! Ủa mà em lên đây sao anh Đông không biết nhỉ?

Vũ cười thầm. Làm sao Đông biết được, vì Đông có khi nào để ý đến sân chơi của con gái đâu. Và Đông lại càng không biết được ngày nào Vũ đứng cạnh hàng rào để xem Đông đá bóng! Chân Đông đứng lại cạnh hàng rào Vũ thường đứng khiến cô giật cả mình. Nhưng Đông nói rất vô tư:

- Ngày nào anh Đông cũng đá bóng ở đây hết. Vài ngày nữa anh đá giao lưu, em đến xem nhé!
- Em sẽ đến! Anh Đông đá bóng giỏi như thế thì phải ghi thiết nhiều điểm đó ghen.
- Sao em biết anh Đông đá giỏi?
- Ờ... thì... nhìn chân anh, em biết! Hì hì...
- Vậy sao?

Đông cười chọc quê Vũ, Vũ le lưỡi trêu lại. “Thật hú vía! Suýt nữa là “lộ tẩy”. Vũ nghĩ thầm.

Đông dẫn Vũ đến một quán vỉa hè nhưng sạch sẽ. Quanh hai đứa lố nhố những người vừa từ sân vận động ra. Thì ra Đông là khách quen ở đây. Gọi món xong, Đông lại nhìn Vũ, hỏi:

- Tay em khỏi hoàn toàn rồi chứ?
- Dĩ nhiên... – Vũ kéo dài giọng – Mà sao anh cứ hỏi mãi thế?
- Vì anh Đông biết, lúc đó em buồn lắm.
- ...

- Trước đây, anh Đông cũng từng bị chấn thương như thế, ngay mùa giải trường trung học. Anh Đông còn tưởng mình không còn được đá bóng nữa chứ! Vì vậy anh Đông hiểu. Đi đứng lúc nào cũng phải cẩn thận, biết không hả, Vũ “phụng phịu”?

- Hở? Cái “lão đầu to” này, không sợ chết ư? Gọi vậy hoài à...
- Hì... thì sao? Nè, không ăn hả, anh Đông ăn luôn phần của em à!

- Ý, có cơm rồi hả? Còn lâu mới nhường anh nhá! - Vũ nói và kéo đĩa cơm về phía mình, rồi lấy cả ống đũa đặt chính giữa hai phần. Đông chỉ còn biết cúi đầu xuống đĩa để làm vừa lòng cái bao tử đang réo lên của mình. Liền đó, Vũ nhẹ nhàng sót một phần thịt sang cho Đông:

- Em ăn không hết. Anh làm ơn giúp dùm nha.

Và Vũ nở nụ cười tươi chưa từng thấy. Nhìn nụ cười đó, Đông không còn lời nào để từ chối. Đông chỉ nói:

- Có giỏi thì sốt cả đĩa sang đây! Em làm vậy lần nữa là không được đâu nghe. Ồm như thế, phải ăn nhiều mới có sức để chống chọi với đời chứ! Biết không?

Vũ lại nhe răng cười.

Vũ và Đông thả dọc phố để về nhà. Trời đã sáng rõ, xe cộ cũng đã tấp nập. Đông ý tứ đi ở phía ngoài đường phố, chừa chỗ vỉa hè bên trong cho Vũ. Trong không khí yên bình này, Vũ lặng im nhẹ bước. Chợt Đông hỏi nhỏ:

- Sao không nói gì hết vậy? Em có nhiều chuyện để nói lắm mà.

- Ờ...

- Em thi đại học thế nào?

- Cũng đỡ, nhưng không được như ý mình muốn thôi.

- Ai cũng vậy cả, em đừng lo! Anh Đông mong muốn em trở thành sinh viên đại học hẳn hoi. Mà phải là sinh viên giỏi nữa kìa! Anh Đông tin em làm được. Còn những chuyện khác, tương lai còn dài...

- Anh Đông?

- À, anh Đông kể cho em nghe lần anh Đông đá bóng cho đội thành phố chưa? Căng thẳng cực kỳ luôn. Mà anh Đông cũng đâu phải “tầm thường”. Hi hi...

Đông lại trở về với dáng vẻ của cậu bé tóc mây thuở nào, láu táu, hoạt bát và đáng yêu nữa. Vũ biết Đông cố tình lái sang chuyện khác, song, cô vẫn chăm chú lắng nghe anh. Tiếng cười của hai đứa rải khắp đường phố.

Trong ánh nắng vàng tươi rực rỡ của buổi sớm mùa hè, đi đến nhà Đông, Vũ nói:

- Anh Đông không còn là Đông “đầu to” nữa. Vì tóc của anh ngắn thế rồi mà. Nhưng nói thật nha, tóc anh dài thì đẹp lắm!

Nói xong, Vũ chạy vụt đi, bỏ lại sau lưng tiếng cười giòn giã. Vũ cũng không ngờ mình gan đến thế.

*

Vũ ngồi dưới ánh đèn nê- ông sáng vàng, thưởng thức gió đêm và lặng nghĩ “Tương lai còn dài...”, Đông rõ ràng có ý gì đấy. Chẳng lẽ...

Lan kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Vũ và chăm chú nhìn cô. Vũ nhướng mắt:

- Chị làm gì nhìn em ghê quá?

- Chị định không nói. Nhưng...

- Có chuyện gì? Chị nói đi, làm gì mà ấp úng dữ vậy?

Lan lặng yên nhìn trời hồi lâu, dường như rất khó khăn để mở lời:

- Chị không muốn nghe người khác nói về em. Nhưng Dung nói có vẻ đúng, em nhìn Đông rất lạ! Hiền cũng cho là vậy. Em thích Đông phải không?

- Chị hỏi sao cơ?

- Dù gì thì tụi chị cũng lớn hơn em, nhìn qua là biết ngay. Cùng là con gái mà. Em nói thật đi!

- Thật sự là chị Dung và chị Hiền nói với chị như vậy?

- Ừ... Em không nhớ lần Tết em về, họ hay chọc em với Đông khi không có Thy sao?

Vũ nhớ chứ. Vũ cũng đã cảm thấy ngạc nhiên là tại sao họ lại trêu Vũ, một người chưa thân lắm với Đông. Nhưng lúc đó... Lúc đó Vũ có nghĩ gì đâu! Vũ khó chịu vô cùng khi nghe tin này. Thì ra người ta biết và người ta cố tình trêu chọc cô. Trêu chọc một con bé khờ.

- Có thích hay không thì có sao hờ chị? – Vũ nói trong thần thờ.

- Nếu không có thì tốt...

- ...

- Em cũng biết rõ Đông như thế nào mà. Hay quên lời hứa hay nổi nóng bất thường...

- Em biết rồi! Lần nào gặp em mà chị không kể lỗi của anh chứ. Nhưng chị không nghĩ lại xem, anh Đông là bạn của chị mà! Chị không cần nói nữa đâu, không liên quan gì mà.

Rồi Vũ lại chìm trong lặng im nhớ những điều Lan than phiền về Đông, cô biết hết. Nhưng cảm giác khác hẳn với sự hoàn hảo. Cậu bé tóc mây không phải là người hoàn hảo. Mà là người con trai duy nhất cho Vũ cảm giác gần gũi, tin tưởng, ít ra là cho đến bây giờ.

Tại sao lúc Vũ vui như thế này lại phải băn khoăn nhiều thứ. Sáng nay, lần đầu tiên Vũ được đi bên cạnh Đông, chỉ riêng hai người. Vũ vui lắm! Nhưng Đông lại nói điều khó hiểu và bây giờ lại thêm những lời chỉ trích.

Thấy Vũ lặng im, Lan nói thêm:

- Chị không biết em nghĩ gì. Nhưng chị không muốn nghe người ta nói về em mình trước rồi chị mới biết. Đông là bạn thân của chị, chị không hề muốn nói xấu cậu ta, nhưng là vì chị không muốn em... Cho nên... Em không thích cậu ta thì tốt cho em, vì còn có Thy. Nhưng thôi! Em cũng đừng lo nhiều, con gái tò mò vậy thôi. Nếu không có gì thì tụi nó tự động khép miệng liền hà. Không có gì thì tốt rồi.

Vũ nghe tất cả lời Lan nói, nhưng cô không nhếch nhai môi để hỏi hay trả lời nữa. Cô cũng không biết nói với chị như thế nào. Có một lúc nào Vũ đã nghĩ, lời đồn có thể giết chết người ta. Nhưng Vũ không thể nằm trong số đó! Chẳng lời nói nào có thể đả kích được Vũ, Vũ là “đại tỷ” mà. Phải! Vũ nghĩ như thế. Nhưng rồi... giữa đêm đó, Vũ viết thư cho Thúy Ngọc.

Chương 6

Vũ từ sân vận động về. Vì lúc này không thấy Đông ở đó nên ngang nhà cậu ta, Vũ ngó vào. Trong nhà Đông lộn xộn hết chỗ nói. Nệm, ghế, lịch treo tường vứt lung tung. Đông đang khệ nệ khiêng tấm nệm giường vào buồng, lưng quay ra cửa, Vũ gọi lớn:

- Anh Đông! Làm gì vậy?

- A, Vũ hả? – Đông hạ tấm nệm xuống – Hồi sáng ba anh Đông vừa sơn lại tường nhà và quét mạng nhện nên mới thế. Nghỉ hè “hai ông bà” muốn anh tân trang nhà cửa đó mà.

- Cần em hỗ trợ không?

- Thôi khỏi! Chuyện nhỏ mà.

Nói xong, Đông tiếp tục khiêng nệm vào buồng. Vũ lò dò bước vào nhà. Cô phải đường hoàng bước cho được vào căn nhà màu xanh này! Khi Đông quay ra với cây chổi cỏ, Vũ bật cười. Đông trợn mắt:

- Này, em chưa đủ cân nặng để làm mấy việc này đâu. Đến lúc em phải về nhà tắm rồi đó, cô nương ạ!

Rồi Đông giả vờ bịt mũi. Vũ vỗ bộp vào tay Đông:

- Em chẳng thêm giúp anh làm gì. Em chỉ xem anh vật lộn với cái đồ đạc này như thế nào thôi. Ba mẹ bỏ rơi anh rồi hả?

- Ờ... ba mẹ quyết tâm cho anh Đông tự lập nên cùng nhau đi ra cửa hàng rồi.

- Hi hi... ý, rớt đồ!

Từ trong chiếc cặp dính đầy bụi của Đông rút ra một tấm ảnh. Vũ cúi người nhặt lên và ngỡ ngàng. Ảnh của Băng Thy! Tuy có vài người chụp chung nhưng gương mặt của Thy là tâm điểm của bức ảnh. Vũ gượng cười đưa lại cho Đông. Đông cầm tấm ảnh trong tay, chỉ chỉ:

- Chị Thy nè, em thấy không?

- Em thấy, chị Thy chụp ảnh đẹp quá há?

- Anh Đông định đem cái cặp cũ này xuống lau lại. Không ngờ còn sót lại một tấm ảnh trong này. May thật!

- Thôi, em về đây. Ráng “tự lập” nghe!

Vũ hấp tấp đi ra khỏi nhà Đông, không ngoái lại.

Làm sao Vũ dám quay nhìn lại khi tấm ảnh của Thy cứ sờ sờ trước mắt cô. Thì ra không chỉ là lời đồn.

Vũ nhớ lại từng nụ cười của các bạn Đông khi trêu Đông và Thy. Vũ nhớ lại từng lời của chị Hiền khi ấy. Chị Hiền đã nói trong suốt thời phổ thông của Đông, Đông chưa hề quan tâm đến một cô gái nào. Duy chỉ có Thy là mang đến nhiều bận tâm cho Đông nhất, chỉ có Thy mới có thể khiến Đông bỏ dở một việc đang làm. Lúc đó, Vũ nghe chị Hiền nói chỉ cảm thấy tung tức trong lòng rồi bỏ qua như một lời đồn đại về Đông. Đến bây giờ, ký ức ấy bỗng sống dậy xé nát lòng Tiểu Vũ. Thì ra vì thế mà chị Lan đã...

Vũ bước đi trên mặt đất chao đảo, mắt cô mờ sương. Cảm giác lo sợ về Thy quả thật không hề vô căn cứ. Vũ phải nhìn vào sự thật rằng, Thy đã có với Đông nhiều quá, thời gian, tình bạn thời cấp sách và những kỷ niệm. Còn Vũ, Vũ chỉ là một viên đá nhỏ trên đường đi của họ, một viên đá rất dễ dàng bị gạt bỏ. Cậu bé tóc mây của Vũ giờ đây bỗng trở nên thật xa vời! Vũ rất tin vào sự cố gắng của bản thân. Vũ từng rất tin cố gắng sẽ thành công. Thế nhưng bây giờ cô đã biết, có những chuyện không phải chỉ có một bên cố gắng là đạt được. Vũ cảm thấy hụt hẫng, chơi vơi. Vũ không tin, Vũ không muốn tin rằng: có một thời, Đông đã thầm thương Bổng Thy.

*

"Tiểu Vũ ơi,

Nhận thư của mày, tao rất lo, tao thương mày lắm. Bớt lo đi, nghe tao nói nhé, mày hãy bước tiếp trên con đường mày đã chọn vì luôn có tao ủng hộ mày.

Cậu bé tóc mây của mày như thế nào, tao chưa có dịp gặp, mặc dù vậy tao đã từng muốn mày quên hẳn. Tao nghĩ đó chỉ là cảm xúc nhất thời. Nhưng bây giờ nghĩ lại, với một khoảng cách như thế mà người ấy vẫn níu giữ được lòng mày từng ấy năm, thì chắc hẳn ta cũng có cái gì đó đặc biệt. Tao tin vào sự lựa chọn của mày! Ai nói gì thì mặc ai, mày không làm gì xấu, tao nghĩ lời đồn chẳng bao giờ xâm hại được vách tường "đại tỷ" của tao đâu, phải không? Sống là ước mơ, phấn đấu mà "đừng tuyệt vọng, tôi ơi, đừng tuyệt vọng". Tao tin mày! Đừng lo, cậu bé tóc mây vẫn không chịu hiểu mày thì quả thật hẳn là một tên ngốc rồi.

À, sang chuyện khác ha! Tao biết lúc này là không tiện nhưng tao vẫn phải nhắc với mày rằng hôm trước Bảo có đến tìm tao. Hẳn gửi quà cho mày nhưng nhớ lời mày, tao không nhận. Tội nghiệp, hẳn không thi đại học mà xin nhập ngũ đó mày à! Hẳn rất muốn gặp mày, còn quyền quyết định là ở mày thôi. Hôm qua, Quốc cũng có đến hỏi tin mày...

Thôi tao dừng bút đây! Chờng nào mày về? Tao chờ mày!

Thúy Ngọc".

Suốt đêm hôm đó, Vũ cầm lá thư Thúy Ngọc trên tay mà cõi lòng lại giằng xé bao điều. Thời học sinh đã trôi qua và rồi Quốc, Bảo cũng sẽ dần quên đi tình cảm dành cho Vũ. Vũ rất mong điều đó. Vũ mong ngày gặp lại, tất cả sẽ trở về tình bạn ban sơ. Nhưng thẳm sâu trong lòng Vũ lúc này lại không thể thông suốt. Hình ảnh cậu bé tóc mây ngày nào vẫn chập chờn trước mắt. Vũ như nghe văng vẳng bên tai tiếng thét gào của một ai đó: "Nhìn cho kỹ đi, đây không phải là cậu bé tóc mây của mày, không thuộc về mày, không bao giờ thuộc về mày!". Trời ơi, Vũ có hề nào mong muốn đến ngày này, đến cái cảm giác như thế này đâu. Vũ chỉ là một con bé đen đúa từ vùng quê xa xôi về thăm ngoại. Vũ chỉ muốn sống mà không tự ti về bản thân mình! Vũ không hề tìm đến mà cơn mưa định mệnh ấy đã đưa Vũ đến bên Đông, đến bằng một cảm giác thân thuộc lạ kỳ. Và rồi Vũ đã sống qua những tháng ngày tuyệt đẹp. Những tháng ngày được ngắm nhìn niềm hạnh phúc kỳ lạ! Vũ chưa hề biết tình cảm ấy là gì cho đến ngày cô

trở thành một thiếu nữ thật sự, những ngày gần đây... Khi gặp lại Đông mà cảm giác vẫn như những ngày đầu, Vũ biết mình đã lớn, Vũ biết mình đã gửi trọn lòng thương, thì ngay lúc này đây, sự thật lại dồn dập đến với Vũ, làm cho Vũ đau đớn. Khoảng cách thời gian và không gian đã là một chướng ngại vật nhưng nó đã nuôi lớn dần trong Vũ một niềm tin. Tin vào bản thân, tin vào Đông. Nhiều lần Vũ cũng thử không nghĩ đến cậu bé tóc mây, nhưng Vũ không thể thực hiện được hay chính Vũ đã bỏ cuộc giữa chừng. Chỉ cần nhớ đến nụ cười của cậu thôi, Vũ đã bỏ cuộc. Làm sao không nhớ một giọng nói như thế, một vòng tóc như thế? Làm sao không thương một con người như thế? Làm sao Vũ có thể rời bỏ cậu bé tóc mây, “cây kẹo hình người” của Vũ? Cả cái căn gác lộng lẫy và sự nồng nàn mùi hoa lài ấy nữa, làm sao có thể quên...

Vũ sợ hãi, đau lòng. Cô không tài nào chợp mắt. Không lẽ, đã đến lúc kết thúc rồi sao? Vũ không biết mình phải làm thế nào, trong khi Vũ vẫn còn hiện hữu bên cạnh Đông, trong khi Đông vẫn thờ ơ với Vũ như thế. Vũ cũng không biết Thy nghĩ gì về Đông và cũng không dám tìm hiểu, Vũ sợ lắm. Chưa bao giờ Vũ cảm thấy mình yếu đuối đến thế này. Lần trước, Đông cũng đã nói bóng gió với Vũ rồi còn gì. “Tương lai” ư? Hay là mãi mãi?

Vũ cảm thấy người lả đi khi ý nghĩ Đông sẽ mãi mãi không thuộc về cô ủa đến. Nếu mãi mãi không được nhìn thấy Đông làm sao cô chịu nổi? Vũ sợ hãi, hoang mang và nước mắt tuôn trào.

Đêm tàn trong tiếng nấc cạn hơi của Vũ. Theo một thói quen, Vũ cúi người xỏ chân vào đôi giày thể thao, chùi nước mắt và chạy trên đường như một người quẫn trí. Chân Vũ chạy theo ánh đèn đường, đầu cúi thấp. Ngang chú chim non, Vũ không nhìn. Ngang qua bác lao công, Vũ không chào. Vũ chỉ còn trông thấy được chiếc tủ đựng bóng.

Thình! Thình! Soạt! Thình! Thình! Bình!

Quả bóng hôm nay cũng mệt nhoài với Vũ, cô đã nhồi và ném bóng liên tục gần một tiếng đồng hồ không nghỉ.

Hoàng vừa vào sân, trông thấy Vũ chơi hăng say. Anh không biết gì, chạy theo chân cô.

- Vũ! Hai anh em mình đấu một trận nhé! Một đối một!

Vũ không đáp, cô ném bóng về phía Hoàng. Vũ tranh bóng còn mạnh mẽ hơn cả lần thi đấu một năm trước. Ngã! Vùng dậy! Ngã! Vùng dậy.

Hoàng hốt hoảng trước sự kỳ lạ của Vũ, cô tập bóng mà như không trông thấy ai. Đến khi Vũ mệt rã người ngồi xuống mà Vũ vẫn còn tung bóng.

Anh hét lên:

- Vũ! Ngưng! Ngưng đi! Em không biết mệt sao?

Vũ không nghe Hoàng gọi. Vũ đang nghe cậu bé tóc mây hát bài hát quen thuộc của cậu. Cậu rất thích đọc lời chen giữa một bài hát. Không ngờ, cậu bé tóc mây cũng hát hay ghê. Vũ tung người lên, thực hiện một cú bỏ bóng trực tiếp vào rổ, khiến Hoàng sửng sờ. Có bao giờ Vũ tập được cú đó đâu?! Là Vũ đang thấy Đông sút bóng vào lưới. Đông đá bóng giỏi lắm.

Có ai đó lao đến giằng bóng ra khỏi tay Vũ. Vũ dừng lại, ngược lên. “Ra là anh Hoàng”. Rồi Vũ ngã xuống... Vũ chìm trong một bóng tối dày đặc mà như nghe văng vẳng bên tai tiếng Đông gọi.

- Tỉnh dậy Vũ ơi! Vũ! Em sao thế?

Hoàng cố lay Vũ tỉnh nhưng cô đã ngất lịm, người lả đi trên tay anh. Cả đội bóng cũng vừa ào tới, các bạn vây quanh, người lay, người quạt cho Vũ.

Đông sút vào lưới đến quả thứ ba rồi chạy ra khỏi sân. Không hiểu sao hôm nay trong lòng cậu cứ cảm thấy bất

an. Đông nhớ đến việc Vũ nhật tắm ảnh của Thy hôm qua. Đã là quá khứ rồi... Cậu cứ cảm thấy lo lắng một cách kỳ lạ. Bỗng dưng, Đông muốn gặp Vũ. Đông vẫy chào các bạn rồi chạy đến sân bóng rổ. Không ngờ...

Đông quỳ gối xuống, khẽ chạm vào mặt Vũ.

- Vũ! Vũ ơi! Nghe anh Đông gọi không? Anh Đông nè! Anh Đông đâu to nè. Sao lại thế hả Hoàng? – Đông quay sang hỏi Hoàng.

- Không biết nữa. Hồi sáng tới thì thấy Vũ dường như tập lâu lắm rồi. Tập như muốn để kiệt sức mà chết ấy! Tôi vừa cản Vũ lại thì Vũ ngất đi. Ai đã làm cho Vũ buồn đến thế này, tôi cảm!

Nhìn gương mặt xanh xao của Vũ, Đông thấy lòng xót xa vô cùng. “Vũ ơi, sao thế hở? Trời ơi, có lẽ nào... Vũ ơi, cô bé ngốc nghếch ơi...”. Rồi Đông lại gọi, lại lay Vũ. Dần dần, Vũ hồi sức và mở mắt ra. Cô chớp chớp mắt vì còn choáng váng. “Đông, đúng là Đông. Mình nghe tiếng của Đông mà!”. Vũ khẽ mỉm cười và ngồi dậy. Ánh nắng đang rọi lên sân bóng, lên mái tóc và nụ cười tươi sáng của Đông.

Một ngày mới đã bắt đầu. Dù Vũ có đau đớn, có ngất đi thì một ngày mới vẫn cứ bắt đầu. Cuộc sống không hề chờ Vũ chìm trong cơn đau lòng. Vũ phải cố gắng dậy, cố gắng đối mặt và tự vượt qua thử thách này!

*

Vũ đi trên con phố dài, tóc xòa tung trong gió. Mái tóc mượt dài, giờ đã thay thế mái tóc hoe vàng cùn cớn ngày xưa. Từ hôm ngất đi trên sân tập, Vũ nghiệm ra được nhiều điều.

Không biết tự bao giờ, Vũ đã chọn một con đường đầy chông gai mà bản thân vốn không đủ sức để vượt qua. Nói đúng hơn là chưa đủ nội lực, chưa đủ lớn. Thời gian, Vũ mơ về cậu bé tóc mây đã lâu lắm rồi. Suốt thời trung học Vũ vượt qua thật xuất sắc. Nhưng đến chặng thử thách mới, Vũ lại đuối hơi. Vũ sẽ dừng lại ở chặng này để rẽ sang một con đường khác. Con đường Hoàng đang trải mời Vũ đi hay con đường của riêng mình Vũ. Và rồi hình ảnh của cậu bé tóc mây sẽ biến mất đi nội trong ngày mai, trong tuần sau hay cũng có thể sẽ tồn tại mãi mãi. Con đường Vũ đi sẽ thật ngắn hay dài lê thê? Vũ không biết... Nhưng cho đến tận giờ phút này, Vũ vẫn còn muốn đi tiếp trên con đường mà ngày xưa Vũ đã chọn để đi tìm cảm giác thân quen. Cho đến ngày nào cậu bé tóc mây vẫn còn trong Vũ, Vũ sẽ đi tiếp!

Vũ quyết định trong sự thanh thản vô cùng. Vũ không còn cảm giác sợ Thy nữa. Với Vũ chị ấy là quá khứ của Đông. Một quá khứ có thể ngủ yên hay thức dậy, tất cả ví như một trò chơi bấp bênh khó định. Còn Vũ, Vũ là hiện tại và sẽ là tương lai của Đông! Vũ tin tưởng vào cảm nhận của mình, tin vào Đông. Vũ sẽ lại bắt đầu. Nhưng để có thể đi tiếp trên con đường đó, Vũ cần có một nội lực mới, dài hơi hơn.

Ngày mai, Vũ sẽ nhận kết quả thi đại học. Bây giờ Đông đã là sinh viên giỏi. Vũ cũng không thể mãi là cô nữ sinh trung học. Ngày mai, chỉ ngày mai thôi, Vũ sẽ đốt cháy khoảng cách đó. Khoảng cách của 3 năm.

Chương kết

“Tại sao vẫn là cậu bé tóc mây mà không là ai khác? Tại sao lại thích cậu bé tóc mây? Cậu bé tóc mây không là

người hoàn hảo, cũng không là người mang đến điều kỳ diệu duy nhất trong cuộc đời tôi. Nhưng tôi vẫn thích, cậu có biết vì sao không hả cậu bé tóc mây của tôi? Bởi vì cậu chính là cậu đó, cậu là cậu bé tóc mây duy nhất trên cuộc đời này! Ai có thể tìm được một người giống hệt như cậu? Không hề có phải không? Bởi vì thích là thích thôi, làm sao tìm được lý do. Và vì cảm giác nữa. Những bước chân đầu tiên của tôi trên con đường kỳ diệu này là dựa vào cảm giác. Có những điều người ta không thể đoán xét mà chỉ có thể cảm nhận. Cậu bé tóc mây đã cho tôi cảm giác thân thuộc thật sự. Bên cậu, tôi cảm nhận được sự bình yên. Cảm giác ấy còn, tôi sẽ còn chờ cậu. Chờ đợi cái “tương lai” mà cậu nói.

Còn về khoảng cách không gian giữa tôi và cậu bé tóc mây của tôi... Với tôi, đó quả thật là một cơn gió, cơn gió thổi bùng ngọn lửa lớn trong lòng tôi. Dĩ nhiên, nếu ở cạnh người đó nhiều hơn là một niềm hạnh phúc. Song, hạnh phúc là một sự lựa chọn! Tôi mong muốn và tôi tin mình hạnh phúc thì tôi được hạnh phúc!

Khoảng cách xa xôi ấy là một trở ngại. Nhưng nhìn ở một góc độ khác, góc độ của tôi thì quãng thời gian đã qua, khoảng cách là một lợi ích. Lợi ích cho cả tôi và cậu bé tóc mây, để cân nhắc, lựa chọn và để lớn về tri thức, về tinh thần. Để tôi có một độ dài hơi nhất định và tiếp tục con đường đến với cảm giác thân quen. Thật ra, cậu bé tóc mây ạ, tôi không sợ khoảng cách không gian mà đáng sợ hơn cả là khoảng cách của tâm hồn, giữa tôi và cậu.

Cậu bé tóc mây của tôi ơi, rồi ngày mai đây, cậu có chấp nhận tôi hay là mãi mãi không? Nhưng với lòng thương của tôi, tôi tin rằng, rồi sẽ có được lòng thương của cậu! Và tôi cũng tin lời của cậu rằng: thương nhau không phải là luôn nhìn nhau mà là cùng nhau nhìn về một hướng của cuộc đời tốt đẹp”.

B.Đ.Q.T

-- Hết --

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>